

● S seje izvršnega sveta

Vrtino je treba dokončati

Člani izvršnega sveta so na svoji zadnji seji sprejeli informacijo o nadaljnjih raziskavah geološkega zavoda v Snoviku, kjer so jeseni prekinili z vrtnjem na globini 600 metrov. Na podlagi razlage strokovnjaka z Geološkega zavoda Ljubljana, da bi kljub vsemu veljalo nadaljevati z vrtnjem in prebiti tudi nepropustno plast skrilavca na približno 800 metrih, kjer bi potem prišli do toplega vrelca, in na osnovi vztrajnega prigovarjanja predstavnika krajevne skupnosti Srednja vas, ki je glavni investitor del, je izvršni svet sklenil, da je treba vrtino dokončati in to čimprej. Na prošnjo krajevne skupnosti bo tudi izvršni svet postal prošnja na republiško energetsko skupnost, da v svojih programih da prednost dokončanju vrtnine v Snoviku.

Člani izvršnega sveta so ob tem le podvomili v strokovnost geološkega zavoda, ki je prvotno predvideval vodo že na 200 metrih, vendar pa jim je njihov predstavnik pojasnil, da je v takih primerih vedno treba računati na nepredvidljive ovire, ki jih ne more nihče matematično izračunati. Tudi pri naftnih vrtninah je le tretjina poskusov uspešnih, pa kljub vsemu v svetu vanje vlagajo velike vsote denarja. Sicer pa so

v Zrečah, na primer, v zadnjem obdobju našli vodo šele pri 1200 metrih, imela je 33 stopinj Celzija, pa tam kljub temu menijo, da se jim je naložba splačala, je še dejal.

Predstavniki krajevne skupnosti je povedal, da bi bilo tudi v bodoče glavno finančno breme na republiški energetski skupnosti, vendar pa bi morali v to vključiti tudi občinsko raziskovalno skupnost, ki bi po mnenju razpravljalcev morala narediti raziskovalno nalogo o pomenu in racionalnem izkoriščanju toplega vrelca na tem območju. Na zadnji seji izvršnega sveta so predstavniki Sveta za preventivo in vzgojo v cestnem prometu predstavili uspeh akcije —10 odstotkov, s katero naj bi v občini vsako leto za deset odstotkov zmanjšali število prometnih nezgod. Poročilo bodo ta mesec obravnavali tudi delegati na seji zborov skupščine, saj želijo na ta način v akcijo vključiti čimveč dejavnikov, predvsem pa, da bi k njej resneje pristopili, saj je očitno, da se stanje v prometni varnosti do sedaj ni nič izboljšalo, nasprotno, še poslabšalo se je. Več bi se v akcijo morale po njihovem mnenju vključevati predvsem šole in upravljalci cest. Ob tem se je oglasil predstavnik občinske

cestno komunalne skupnosti in povedal, da se je lani po njegovem mnenju z njihovo prizadevanostjo kar nekaj naredilo, predvsem pa so z dokončanjem križišča na obvoznici (semafor) in zavarovanja železniškega prehoda na Korenovi odstranili dve črni točki v občini. Vsekakor pa bodo morali popraviti tudi cesto skozi Podgorje, cesto Črna-Smrečje in skozi Moste, križišče ob KIK-u pa je vezano predvsem na spremembo ureditvenega načrta. S 700 milijoni dinarjev, kolikor je letos namenjeno za reševanje takomenovanih črnih točk — pa se, kajpak, le ne bo dalo vsega rešiti.

Člani izvršnega sveta so se seznanili s pripombami Krajevne skupnosti Podgorje glede ureditvenega načrta B 25 Fructal in ugotovili, da so bile te očitno danes zaradi nepoznavanja celostne problematike. Fructal se po novem namreč ne bo nič širil, ampak celo krčil, del zemlje bo vrnjen kmetijem, njihov proizvodni program pa tudi ekološko ni sporen, česar se bojijo nekateri krajanje, kar je sicer razumljivo, zato izvršni svet na osnovi tega krajevni skupnosti predlaga, da spričo novih dejstev ureditveni načrt ponovno proučijo.

Predsednik skupščine izobraževalne skupnosti je na seji pred-

lagal, da bi šolam, in s tem otrokom, s samoupravnimi sporazumi o financiranju, ki bi ga podpisale vse delovne organizacije, pomagali do pravičnejše izvedbe šole v naravi. Sedaj je ta odvisna od iznajdljivosti posameznih ravnateljev in uspeha pri pridobivanju sofinancerjev tega programa. Člani izvršnega sveta se strinjajo, da je ta problem treba rešiti, vendar ne z dodatnim obremenjevanjem gospodarstva. Izobraževalna skupnost naj čimprej pripravi analizo učinkovitosti takoimenovane šole v naravi in ob tem naredi tudi predloge za drugačno, morda celo koristnejše preživljanje teh dni — s taborjenjem, na primer, kjer bi se otroci morda resnično lahko spoznali z življenjem v naravi, pa tudi ceneje bi bilo za starše. Prostora za taborjenje je v naši občini veliko, le sanitarije, kuhinjo in prostore za družabne igre bi veljalo postaviti na najprimernejšem prostoru.

ROMANA GRČAR

Počastili kulturni in praznik šole

Delavci in učenci osnovne šole Toma Brejca so 8. februarja letos še posebej sivo no počastili. Ob kulturnem prazniku so namreč praznovali tudi 25-letnico poimenovanja šole. Letos mineva tudi 25 let od smrti Toma Brejca, po katerem šola nosi svoje ime.

Ob tej priložnosti so učencem sedmih in osmih razredov podelili Brejčeva priznanja za najboljše spise. Po branju nekaterih od njih in nastopu šolskega pevskega zbora so na proslavi nastopili tudi priznani kamniški umetniki. Pevci, solisti, Barbara in Ivo Kordaš in Janez Majcenovič, ki jih je na klavirju spremljala Marija Holcar, in recitator Dušan Osredkar so pričarali v dvorani še posebno slovesno vzdušje.

Foto: R. Grčar

»Pusti peti mojga slavca«

Ne eden, več deset jih je prekrasnega sončnega popoldneva ob Prešernovem prazniku zapelo na Titovem trgu. S to priveditvijo, katere glavni organizator je bil Franc Pestotnik, je tudi Kamnik vstopil v neformalni svet kulturnih prireditelj, ki so se vsepovsod, pa tudi v našem mestu, izkazale za dokaj privlačne.

Franček je tako s svojim nevsiljivim načinom kulturne animacije pridobil kar dobrošno število nastopajočih: od znanih novinarjev in družbeno angažiranih delavcev Mojce Drčar-Murko in Silva Terška do pevcev Roka Lapa in Brigite Vrhovnik ter združenih pevskih zborov, kamniške godbe na pihala, recitatorja Toneta Ftičarja, citrarja Tomaža Plahutnika. Ob vseh naštetih nastopajočih pa se je s prostovoljnimi prispevkom (poskrbel je za ozvočenje) izkazal tudi Dominik Krt.

»Po svoje je hkrati težko in lahko spregovoriti teh nekaj besed ob slovenskem kulturnem prazniku in o našem Prešernu. Težko zato, ker se zdi, da smo že vse povedali, da se besede počasi izvotlijo in pro-

slavljanja postanejo rutinska, pa naj jih vodijo še tako plemenite misli. Lahko pa na drugi strani zato, ker se je prav ob razcvetanju slovenske pomladi lani pokazalo, kako aktualne, sveže, kako v resnici neminljive so humane misli, ki jih je s svojimi drobnimi poezijami Prešeren dal Slovencem in preko njih človeštvu,« je na priveditvi rekla Mojca Drčar-Mur-

ko. Nekaj je povedal tudi priljubljeni Silvo Teršek. Ob koncu pa je Tone Ftičar prebral protest kamniških delavcev v kulturi, z njim se pridružujejo republiški kulturni skupnosti, ki je s protestnim pismom predsedstvu SFRJ izrazila ogorčenje zaradi omejevanja sredstev za kulturo.

ROMANA GRČAR

OTVORITEV RETROSPEKTIVNE RAZSTAVE MALIH PLASTIK

Zveza kulturnih organizacij je 8. februarja pripravila otvoritev retrospektivne razstave kamniškega akademskega kiparja Leona Homarja. Ob prefinjenih linijah Homarjevih malih plastik so obiskovalci lahko prisluhnili tudi glasbenemu prispevku družine Vremšak — oče Samo, bariton, Vladka in Boris, klavirska spremljava.

Foto: R. Grčar

Otvoritev spominske plošče

Ob dnevu kulture je kamniška kulturna skupnost pripravila priložnostno slovesnost ob kavarni Veronika; poslej je ob vhodu vanjo vzišana spominska plošča, ki Kamničane opozarja na 120-letnico narodne čitalnice. Ob otvoritvi plošče je govoril predsednik kulturne skupnosti Janez Maleš, nastopila pa sta študentski pevski zbor Cantemus in kamniška godba na pihala.

Foto: R. GRČAR

Pust, pust krivih ust

Klovni, arabi, vesoljčki in še sto drugih mask je na pustni terek preplavilo ulice in ceste. Nekateri so bili bolj domiselno maskirani, drugi spet manj, vsi pa so se dobro zabavali, saj ima maškara pač tak namen.

Mi smo si letos ogledali pustni sprevod v Stranjah, kjer sta Turistično društvo Kamniška Bistrica in O. Š. Kamniškega bataljona pripravila povorko, ki se je končala z rajanjem v avli šole. Program je popestril ansambel Krt, povezovalac je skrbel za zabavne igrice, mlade maškare pa so plesale in jedle krofe, ki so jih delili njihovi učitelji. Pa kako so bili dobri, mmm...

TEKST IN FOTO: JANEZ BALANTIČ

● Iz naših delovnih organizacij

V Eti izvozili za tretjino več

Kljub večjemu izpadu proizvodnje v minulemu letu, predvsem kumar in rdeče pese, so v Eti za dva odstotka presegle načrtovani fizični obseg proizvodnje. Dokaj dobra je bila tudi prodaja njihovih izdelkov, čeprav so ocenjevali, da zaradi padca življenjske ravni kupci ne bodo tako posegali po njihovih kakovostnih, pa vendarle dokaj dragih izdelkih. Tako so tudi prodali za sedem odstotkov več kot v preteklem letu.

Ker so vse načrte uspeli uresničiti, v Eti sedaj ocenjujejo, da bo poslovni rezultat ugoden. Še vedno pa v tej delovni organizaciji s sezonskim značajem proizvodnje ostaja nerešen način njihove proizvodnje na zaloge in s tem tudi velik odliv likvidnih sredstev za obresti. To pa je seveda splošen problem celotne kmetijske proizvodnje, ki je vezana na letne cikle.

Zelo dobro pa imajo zunanje-trgovinsko bilanco – izvozili so namreč za 31 odstotkov več kot

v preteklem letu in za 25 odstotkov več od planiranega. Največ izvozijo v Zahodno Nemčijo in ostale države EGS, nekaj pa tudi v Kanado. Izvoz predstavlja v Eti deset odstotkov celotnega prihodka. Letos načrtujejo posodobitev proizvodnje in zato bodo uvozili za pol milijona mark opreme, v načrtu pa imajo tudi predstavitev tovarniške trgovine tik ob vhod v delovno organizacijo. To bo namreč precej olajšalo dostop za zunanje kupce. Name-ravajo postaviti tudi tehnološko hladilnico za skladiščenje odkupljenih zalog.

Konec lanskega leta je Eta dala na trg nekaj svojih novih izdelkov – štiri vrste dressingov oziroma omak in prav toliko vrst kečapov v novi, stekleni embalaži, pripravljajo še curry dressing, solatni preliv in prelive za testenine. Strokovnjaki v njihovi razvojni službi pripravljajo tudi posebne džembe iz gozdnih sadežev (brusnice, maline, gozdne jagode, robide in borovnice), slajene

s saharinom in zato nizkokalorične.

V teh dneh, točneje od 30. januarja do 3. februarja, se je Eta s svojimi izdelki predstavila tudi na Dunaju v slovenskem centru Domus Slovenica, kjer pod pokroviteljstvom Gospodarske zbornice Slovenije predstavljajo slovenski proizvajalci predvsem kvalitetne izdelke. Eta si je s prisotnostjo na tej razstavi želela odpreti pot tudi na avstrijski trg, kjer s svojimi izdelki še vedno niso dovolj prisotni.

ROMANA GRČAR

V Kamniku iščem garsonjero ali sobo s kuhinjo. Nudim predplačilo, pomoč v gospodinjstvu in šivanju. Olga Bergant, Ljubljanska 8, tel. 831-631

Iščemo žensko za varstvo dveh otrok (4 in 5 let) na deželi. Hrana in stanovanje v hiši, ostalo po dogovoru. Informacije na tel. 832-360 po 19. uri.

Najamem garažo ali manjšo delavnico za mirno obrt v centru ali bližnji okolici. Informacije na tel. 723-137

V Kamniku ali okolici kupim manjše starejše stanovanje ali podstreho potrebno adaptacije. Informacije na tel. 441-673 int. 391 (dopoldne)

Mlada družina najame stanovanje v Kamniku ali okolici. Nudi tudi pomoč pri delu na vrtu in vzdrževanja hiše. Naslov dobite v uredništvu Kamniškega občana ali pokličite na tel. 832-806.

Zaposlim delavca, mlajšega upokojenca, za občasno delo pri strojih za predelavo plastike. Tel. 831-175.

Uredništvo

KAMNIŠKEGA OBČANA

išče sodelavca za prevoz glasila (300 do 400 kg) iz Ljubljane – dvakrat mesečno.

France Vidervol

Na kamniških Žalah smo se v sredo, 1. februarja 1989, poslovili od keramika, gospodarstvenika, javnega delavca in nekdanjega predsednika občinskega ljudskega odbora Kamnik, v 75. letu umrlega Franceta Vidervola.

Rodil se je v Rakitnici in končal najprej meščansko šolo, nato pa šolo za umetno obrt v Ljubljani, kjer je dobil v tedanjem Dekorju prvo zaposlitev. Pred začetkom vojne so ga povabili v Ribnico, kjer je organiziral in vodil obrat pečarstva. Po italijanski okupaciji se je narodno zaveden že jeseni 1941 priključil delovanju OF. Avgusta 1942 so ga skupaj s člani rajonskega odbora Ribnica aretirali in odpeljali v taborišče na Rabu, od koder se je vrnil po kapitulaciji Italije.

V tistem času je narodnoosvobodilno gibanje doseglo nov vzpon in razsežnosti. Srečamo ga v Komandi mesta Ribnica, v organih razvijajočih se oblasti, na najvišjih rajonskih partijskih dolžnostih in nazadnje v sestavi VII. korpusa NOV in POS. Po vojni je bil dodeljen resorju za notranje zadeve Slovenije, jeseni 1955 pa je postal direktor Keramično-kemične industrije Kamnik. Tu si je kmalu pridobil ugled dobrega gospodarja, saj se je v času njegovega vodenja podjetje razširilo in močno povečalo obseg poslovanja. Vključil se je tudi v politično delo zunaj tovarne, poleg svojega rednega dela je

opravljal funkcijo predsednika občinskega odbora SZDL in člana občinskega komiteja ZKS. Zaradi zavzetosti za premagovanje skupnih težav in za hitrejši vsestranski napredek občine je bil avgusta 1960 izvoljen za predsednika občinskega ljudskega odbora Kamnik.

Kot predsednik občine se je zavzemal za izdelavo razvojnih programov, sprožil je vrsto integracijskih procesov v industriji, obrti, trgovini, kmetijstvu in drugod. Velik pomen je pripisoval strokovni usposobljenosti kadrov in se zavzemal za razširitev vseh oblik izobraževanja in njegove materialne osnove. Pospešil je komunalni razvoj s sredstvi prvega samoprispeska občanov, izgradnjo žičnice in naselja na Veliki planini, zdravstvenega doma, spomenika revoluciji in padlim, kamniškega muzeja in drugih objektov ter se zavzelo in odgovorno loteval aktivnosti dogovorjenih med občinami na širših območjih. Pomembno je bilo večletno združevanje sredstev za gradnjo Kliničnega centra v Ljubljani, v katerem imamo zaradi sofinanciranja s strani kamniških delovnih organizacij prednosti pri zdravljenju. V tem času smo skupaj s takratnim občinskim ljudskim odborom Mengeš oziroma Domžale pristopili k izgradnji skupinskega vodovoda Cerklje-Vodice-Komenda-Mengeš, ki oskrbuje s pitno vo-

do velik del prebivalcev krajev, v katerih so bile pred letom 1960 pogoste epidemije.

Po prenehanju drugega predsedniškega mandata se je leta 1967 upokojil in se v svojem ateljeju posvetil oblikovanju in keramičarstvu. Kljub upokojitvi pa je še vedno sodeloval v družbenopolitičnem in gospodarskem življenju občine, zato je bil 1978. leta izvoljen za člana IS SO Kamnik za področje drobnega gospodarstva in obrti.

Za svoje delo je prejel številna družbena priznanja, med njimi več državnih odlikovanj in občinskih priznanj. Najbolj ponosen pa je bil na imenovanje za častnega občana. To priznanje mu je leta 1985 izkazala rojstna občina Ribnica.

Vsi, ki smo ga poznali in z njim sodelovali, smo cenili njegovo strokovno in človeško širino, zato ga bomo ohranili v lepem spominu.

DANILO CERKVENIK

Bilo je pred 45 leti

V avli občinske skupščine je bila v torek, 31. januarja dopoldne spominska svečanost ob 45-letnici ustrelitve 14 Kamničanov. Padli so pod streli sovražnika – kot talci. Njihova imena so vklesana na spominski plošči. Slovesnosti so se udeležili delavci občinske skupščine, člani ZB, DPO, poleg njih pa tudi preživeli, ki so bili aretirani 7. decembra 1943 in 19. I. 1944. Do teh aretacij je prišlo zaradi izdajstva.

O dogajanju v tistem času je govoril Ferdo Cvetko, ki je bil aretirani z drugo skupino Kamničanov. Spomnil se je aretacij in streljanja ter pregona v koncentracijska taborišča. Povdaril je, da so še danes rane skeleče, še danes se z grozo spominjajo muk in trpljenja, ki so ga preživeli v zaporih in taboriščih.

Na spominski slovesnosti v avli občinske skupščine, ki je vsako peto leto, so v priložnostnem programu sodelovali pevci Lire iz Kamnika.

Vsi še živeči Kamničani, aretirani pred dobrimi 45 leti, so se tega dne dobili tudi na tovariškem srečanju. Obujali so spomine na težko in krvavo obdobje polpretekle zgodovine, ko je ogromno ljudi izgubilo svoja življenja širom naše domovine, pa tudi na Kamniškem.

STANE SIMŠIČ

Žalna seja ob smrti Franceta Vidervola

Ob smrti Franceta Vidervola, dolgoletnega vsestranskega in uspešnega gospodarstvenika in družbenopolitičnega delavca, je bila v sredo, 1. februarja, žalna seja predsedstva OK SZDL Kamnik. O liku pokojnika, njegovem življenju in delu je govoril član občinskega odbora ZB NOV in njegov večletni sodelavec in prijatelj Danilo Cerkvenik.

Pogrebne slovesnosti so bile popoldne na kamniških Žalah, kjer se je pred mrliško vežico od pokojnika poslovil predsednik občinske skupščine Maks Lavrinc, pred odprtim grobom pa predsednik občinske skupščine Ribnica, v kateri se je pokojnik rodil. Milan Tomaž se je poslovil v imenu pokojnikov nekdanjih sodelavcev, v zadnje slovo so zapeli tudi pevci moškega pevskega zbora Solidarnost in zaigrali člani kamniške godbe.

STANE SIMŠIČ

Ena ali pet krajevnih skupnosti?

Jože Gorjan, KS Perovo: »Mislim, da je sedanj način, ko je na območju mesta več manjših krajevnih skupnosti, povsem ustrezen, saj omogoča hitro in učinkovito delo. Vsaka KS namreč lahko dobro dela, seveda če ima interes za to. Če pa takega interesa nima, gotovo ni pravilno, da bi na škodo dejavnih (z združitvijo) podpirali neaktivne krajevne skupnosti.«

Stane Najger, KS Perovo: »Sem proti združitvi vseh krajevnih skupnosti v eno, saj bi v tako veliki KS delalo še manj ljudi, kot jih dela sedaj. Pa tudi vsi v KS delajo neprofesionalno, tako da ne bi prihranili praktično ničesar. Rešitev položaja je v učinkovitem delegatskem sistemu, ki pa zaenkrat, žal, še ni zaživel tako, kot bi moral.«

Franc Kerec, KS Zaprice: »Dosedanja razporeditev KS v Kamniku je po mojem mnenju kar pravilna, saj omogoča, da se ljudje, ki živijo blizu skupaj o stvarih, ki zadevajo prav nje, sami odločajo. Samo delo po KS pa bi bilo še precej bolj učinkovito, če bi znali pritegniti mlade in zagnane ljudi, ki imajo prav gotovo veliko zamisli in idej.«

Ivan Burja, KS Mekinje: »Sedanje stanje bi se gotovo še dalo izboljšati, saj se marsikatera zadeva vse preveč zatika, denar pa v teh časih hitro izgublja vrednost. Vseeno pa v Mekinjah kar precej naredimo glede na sredstva, ki jih prejmemo in zato ena krajevna skupnost stvari ne bi popravila.«

V ožjem Kamniku je od leta 1981 kar pet krajevnih skupnosti: Zaprice, Center, Novi Trg, Perovo in Mekinje, ki pač vsaka po svoje rešuje lastne probleme in nesoglasja.

Nekatere so pri tem bolj, druge manj uspešne. Ob tako velikem številu pa se vseeno poraja vprašanje, ali ne bi bilo modro preoblikovati pet krajevnih skupnosti na sorazmerno majhnem območju v eno ali največ dve, ki bi lahko probleme hitreje in bolj strokovno reševali.

Podali smo se v omenjene KS in nekaj posameznikov vprašali, kaj mislijo o združitvi v eno krajevno skupnost. S tem prispevkom pa vabimo tudi vas, bralke in bralce Kamniškega občana, da se nam oglasite in poveste svoje mnenje.

Andrej Flerin, KS Mekinje: »Pri nas se stvari še kar nekako premikajo, vendar osebno menim, da se z manj gospodarji boljše dela.«

Matevž Bergant, KS Center: »V KS nisem aktiven in bi o njenem delu težko kaj povedal. Lahko pa rečem, da ljudje na splošno z nezaupanjem gledajo na delo krajevnih skupnosti in od tod tudi slabosti v njihovem delovanju.«

Tone Pirš, KS Novi Trg: »Naša krajevna skupnost ima težave, kakor pač vse ostale KS. Te težave pa se na žalost rešujejo včasih tudi na škodo katerega izmed posameznikov.«

Slavka Škrjanc, KS Novi Trg: »Problemi se pri nas dokaj hitro urejajo in mislim, da bi z najrazličnejšim združevanjem vse to upočasnili, in ne izboljšali.«

Rajko Rekanovič, KS Novi trg: »KS Novi trg je precej majhna, a zato toliko bolj raznolika, saj živijo na tem območju delavci, kmetje, obrtniki... Med nami ni nesoglasij, pa vendar mislim, da so KS v mestu preveč razdrobljene in bi z eno samo dosegali še večje rezultate!«

Pavla in Jože Menčak, KS Center: »Meniva, da bi se boljše in več naredilo, če bi delo racionalizirali in bi se KS na območju mesta združile v eno samo. Vendar bi morala biti taka KS veliko bolj organizirana, kot so sedaj.«

JANEZ BALANTIČ

Odmevi, polemike, kritična mnenja...

Težave s kamniško pošto

Ko so nam pred leti obetali, da bomo dobili v Kamniku novo moderno pošto, smo se tega resnično veselili. Nismo se veselili samo kot uporabniki nove pošte, veselili smo se tudi tega, da bodo delali poštarji v novem, lepem, lastnem domu. Saj so bili pravzaprav vedno ali gosteči ali živali v provizorijih. Okrog leta 1850 na »Stari pošti« v Debevcu hiši v Maistrovi ulici, dolga leta v Novakovi hiši na Titovem trgu, nato 30 let na začetku Grabna in zatem v sedanji »stari« pošti na Titovem trgu.

Predstavljali smo si moderno novo pošto sredi mesta. Toda kakšno razočaranje!

Poštar mi vrže na Grabnu v nabiralnik obvestilo, naj dvignem na pošti knjigo. Grem na pošto kakor vedno, to je na Titov trg 21. Toda tam mi povedo, da moram po knjigo na novo pošto na Bakovniku. Povem, da je moj naslov Medvedova 28 in da je moja pošta 61240. Povedo mi, da je 61240 Bakovnik in da je Medvedova 28 po novem 61241. Enako se mi je zgodilo s priporočnim pismom. Ko me ni bilo doma, mi je poštar pustil obvestilo, da me pismo čaka na pošti na Bakovniku.

Iz telefonskega imenika 1989/90 vidimo, da ima sedaj Bakovnik blagajno, paketni oddelek in okence, pošta na Titovem trgu pa samo še okence. Obetali smo si pridobitev, pa smo doživeli demontiranje poštnih dejavnosti na Titovem trgu.

Preden nadaljevam, naj omenim, da je od železnega mosta do pošte na Bakovniku 3 km.

Delovne razmere so bile na pošti na Titovem trgu resnično nemogoče. Stalna gneča pred okenci, ko pa so prišle popoldne tovarne Utok, Svilanit in druge s kamionsko množico paketov, je bila pošta zasuta kakor pod plazom. V sedanjem poštnem posloju se to ni dalo urediti. Potrebna je bila nova pošta.

Vsakdo bi pričakoval, da bo nova pošta v mestu. Tako, kakor je bila vedno. Življenje je usmerjeno na to točko, tudi urbanistična ureditev zahteva tako lokacijo.

Sredi mesta ali v neposredni bližini je več ugodnih lokacij, koder bi lahko stala nova pošta. Lokacija na starem gasilskem domu se je ponujala kar sama, tudi samostanski vrt je v neposredni bližini. Kot lokacija »v mestu« bi prišel v poštev tudi prostor pri zgornji bencinski črpalki. Yse to so lokacije, s katerimi bi Kamnik pokrili z eno samo pošto.

Zakaj niso postavili nove pošte na eno teh lokacij? Očitno je, da je bilo sodelovanje med pošto in občino zelo slabo. Očitno je, da težiče nesodelovanja ni na strani PTT. PTT je nedvomno želelo pokriti Kamnik z eno samo pošto, občina bi pa lahko pritisnila na PTT s financiranjem. Poštno posloj na Bakovniku je zgrajeno za celotno poštno poslovanje, v posloju so pa tudi že vsi prostori za bodočo telefonsko centralo. Pri tej gradnji je delež Kamnika približno 70% in delež PTT približno 30%. Ob tako veliki soudeležbi Kamnika je imela občina lokacijo popolnoma v svoji roki. Mogoče pa je kdo ravno s tem manipuliral?

Naj bo kakorkoli, Kamnik ima

sedaj dve pošti. Ali dve polnovredni, ali ohromelo pošto na Titovem trgu in obrobno ležeči Bakovnik. V Ljubljani, ki ima dobro urejen promet, nikjer ni do pošte 3 km, ker ni nikjer razdalja med dvema sosednjima poštama 6 km. Pri okencih na Titovem trgu je gneča enaka kakor prej, na Bakovniku pri okencih ni nikogar.

Ne bomo hodili iz Mekinj ali Grabna po pakete, nevročena pisma, pokojnino in ne vem še kaj na Bakovnik. To smo dobivali na Titovem trgu in ta pošta še vedno stoji. Treba pa jo je oživiti. Tu naj se zavzame predvsem občina.

Kamnik ima smolo, da se na ključnih mestih od časa do časa metcoritsko pojavijo ljudje, ki puščajo za seboj samo probleme. Tak problem je tudi nesrečna lokacija pošte na Bakovniku.

Sedaj je seveda nastala zadrega z iskanjem izgovorov. Že so se našli taki, ki nam hočejo mahati o zahtevah po purgarskih privilegijih, listini meščanskih pravic itd. Da hodijo drugje še dlje na pošto... Pustijo naj purgarje pri miru. Purgarjem niso bili potrebni nobeni razvidi del in nalog. Njim so bile prve maksime delo, red, premišljenost in varčnost. Bili so sicer včasih konservativni, toda nikoli birokratski.

Se dve obrabni opombi. Pošta na Bakovniku ima vrsto hudih pomanjkljivosti. Nima parkirnega prostora. Nima urejenega avtobusnega postajališča. Če slučajno dobiš prostor na majhnem parkirišču za službeno rabo pošte, moraš v pošto po zelenici. Takih pomanjkljivosti pri izdaji uporabnega dovoljenja ne bi smeli prezreti.

Pozdraviti je treba vsak napredek, racionalizacijo in poenostavitev poslovanja. Pri tem pa je le treba iti do razumnih mej. Poštni nabiralnik je postal v naših krajih že prava redkost. Menda jih ne morejo prazniti, ker zaradi prometa ne morejo do njih. Zunaj pa jih vidimo ravno na najbolj prometnih točkah...

Enako težak in zapleten problem v Kamniku in kamniški občini je telefonija.

V šestdesetih letih je bila v pošti na Titovem trgu montirana nova telefonska centrala. Od takrat je že 25 let in na centralo so priključevali nove priključke, ne da bi ustrezno širili zmogljivost centrale. Propustnost centrale je bila že pred leti toliko prekoračena, da neovirano telefoniranje ni bilo več mogoče. Kljub temu so na centralo še naprej priključevali nove porabnike. Ob tem naj povemo, da je bila v šestdesetih letih na stari pošti na začetku Grabna telefonska centrala koračnega sistema z dvema samostojnima enotama po 100 številki. Ko so pošto na Grabnu podirali, je bilo rečeno, da gre ena enota (100 številki) v Stahovico, druga

enaka enota pa na Veliko planino. Poštarji imajo namreč na Veliki planini 3 velike kočice tipa C in so takrat navdušeno sodelovali pri izgradnji rekreacijskega turističnega centra na Veliki planini. Toda centrali nista bili premeščeni iz Kamnika niti v Stahovico, niti na Veliko planino, temveč sta izginili neznanu kam.

Za razvoj telefonije na našem območju se je PTT očitno premalo brigala.

Najbolj objektivno spričevalo odnosa PTT do telefonije v kamniški občini je telefonski imenik SR Slovenije za leto 1983.

Iz tega imenika vidimo, da na celotnem območju omrežnih skupin 061 Ljubljana in 064 Kranj samo dve pošti nista imeli urejenega telefonskega prometa. To sta bili Motnik in Stahovica. Obe pošti sta v kamniški občini!

V telefonskem imeniku 1985/86 imata Motnik in Stahovica avtomatsko telefonijo. Motnik so delno priključili na Laze in delno na Trojane.

Svojevrstno in najbolj nesrečno rešitev pa so uporabili za Stahovico. Stahovico so priključili na skrajno preobremenjeno telefonsko centralo v Kamniku in s tem to centralo dokončno zadušili. Danes je treba v delovnem času čakati na linijo dalj, kakor traja sam pogovor. In kakšne so te zveze!

Vljudno in korektno vabimo direktorico Podjetja za PTT-promet Ljubljana in direktorja TOZD PTT Domžale, da v kakšni delovni organizaciji v Kamniku, na primer Titanu, v delovnem času za nekaj ur zamenjata telefonistko. S tem bosta v živo spoznala, v kakšnem stanju smo. Mislim res dobronamerno! Ta živiti stik bo odločno pospešil reševanje problema.

Nezanesljivo delovanje kamniške telefonske centrale pa ima še druge posledice. Direktno upadanje v pogovore (ne presluh!) je zelo pogosto. V aparatu dostikrat zvončklja, kakor da bi kdo na vzporednem aparatu izbiral številko. Ko sem ob taki priliki dvignil slušalko, sem bil vključen v pogovor med Kamnikom in Rotopapirjem Krško. Prepričan sem, da je takrat tekel tudi moj števec impulzov. In ko sem januarja 1987 reklamiral račun, v katerem je bilo število impulzov zanesljivo nepravilno, je bila reklamacija zavrnjena s stereotipno utemeljitvijo, da »naprave delajo v redu«.

Povrnimo se še enkrat na avtomatsko telefonijo v Stahovici. Iz telefonskih imenikov vidimo, da je imela Stahovica leta 1985/86 76 naročnikov in da ima leta 1989/90 83 naročnikov. Spet ugotavljamo, kako prav bi prišla centrala, ki je bila svojevčasno na Grabnu namenjena za Stahovico. Sicer koračna-centrala, toda v dnevnem časopisu smo brali, da je bila tudi v Celju koračna centrala zamenjana šele lansko jesen.

Dr. Ing. Albert Čebulj

Ribiči brez rib

Pomori rib se v Kamniški Bistrici vrstijo iz leta v leto enako vztrajno kljub obetavnim sklepom, ki so bili sprejeti na 29. seji IS občine Kamnik, 13. januarja 1987. Najpomembnejši sprejeti sklep govori o prečiščevanju odpadnih voda s programom za odpravo onesnaževanja voda v OZD občine Kamnik.

V ta program spadajo naslednje delovne organizacije: RUDNIK KAOLINA IN KALCITA, KIK, UTOK, TITAN, MERCATOR - DO ETA, GRADITELJ, SVILANIT in pa DONIT TOZD KEMOSTIK.

Ribiška družina si je od tega programa veliko obetala. Predstavnik kamniške industrije so obljubili precejšnje izboljšanje čistilnih naprav oziroma sistemov prečiščevanja odpadnih vod, skratka precej za čistejšo vodo v strugi Kamniške Bistrice. IS občine naj bi spremljali izvajanje predloženih programov. Vse OZD v občini naj bi v svojih samoupravnih splošnih aktih opredelile obveznosti za vse odgovorne osebe na področju teh-

nologije čistilnih naprav, disciplnsko in na druge pristojne načine naj bi obravnavali kršitelje in zoper njih ustrezno ukrepali. Zaželeno je bilo tudi, naj bi se predstavniki ribiške družine, ki so strokovno podkovani, udeleževali vseh akcij na področju vodnega gospodarstva v občini. V kolikor bi se vse to kolikor toliko uresničilo in upoštevalo, bi

Snega ni, kaj pa zdaj?

Za otroke ni nikoli dovolj dobro poskrbljeno, saj najbolj občutijo razne krivice. Letošnja zima brez snega je poleg smučarjev najbolj prizadela prav otroke, ki so bili med počitnicami prikrasani za zimsko veselje na snegu. Kot kaže bodo sani, smuči in drugi zimski pripomočki ostali zaprašeni v kleti (razen redkih izjem). Narava je včasih res krivična do svojih podložnikov.

Da otrokom ne bi bilo preveč dolgčas, je OZPM Kamnik organizirala počitniško varstvo v telovadnici pri starem zdravstvenem domu. Poskrbeli so, da je bil program čim bolj pester in

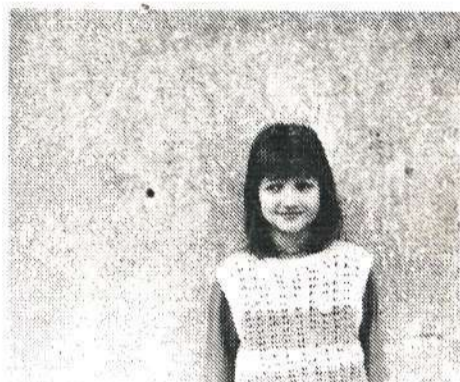
otroci so se zabavali z različnimi igrkami, športom in risanjem. Še posebej jih je pritegnilo slikanje na majice, kjer so lahko sprostiti svojo ustvarjalnost, pa tudi stare majice, ki poprej niso bile več zanimive, so tako dobile nov čar.

Otroci so prihajali vsak dan in marsikdo je pripeljal še brata, sestro ali prijatelja. Vsakodnevna prisotnost več kot petdeset otrok, je pokazala, da je bil program počitniškovanja odlično.

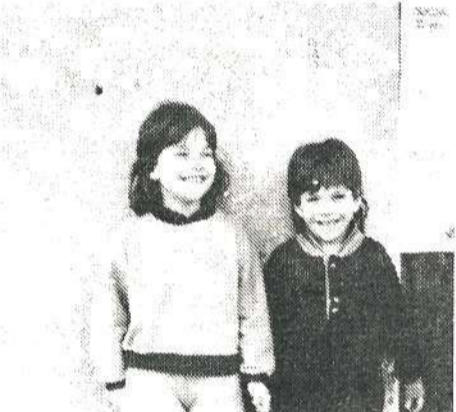
Poglejmo še kaj menijo otroci sami:

1. **MATEJ IN IGOR KADUNC:** Igramo kofsarko in odbojko in fino se nama zdi!

4. **TANJA PERČIČ:** Bratec je že velik in greven, jaz sem pa sama doma in nimam kaj delati. Tukaj mi je zelo všeč, ker se igramo in tovariši se igrajo z nami.

2. **SIMONA LAUTIČAR:** Risali smo, pa igrice smo se šli, danes sem pripeljala s seboj še mlajšega brata. **BOŠTJAN:** Rajši sem tukaj kot doma, ker je velika telovadnica in se igramo.

5. **KLAVDIJA ROZMAN:** Všeč mi je bil že program in sem se priključila. Vse je tako fino, kot je pisalo na plakatu. Veliko se igramo, dobila pa sem veliko novih prijateljev in dobro se razumemo.

3. **TADEJ DROLC:** Ko sem videl na plakatu program, sem rekel mami naj me pelje. Nič ni dolgčas in vztrajal bom do konca.

6. **Stare poletne majice so dobile nov videz. DAMJAN GLADEK**

POROKE

HRIBAR Janez, avtomehanič iz Poljane in
PETEK Marija, vzgojiteljica iz Tiroseka
LIPOVŠEK Silvester, absolutent elektro fak. iz Kamnika in
GRABNAR Tatjana, referent za izobraževanje iz Mekinj
KOTNIK Jožef, skladiščnik iz Soteske in
ZARNIK Marjetka, blagajnik iz Suhadol
HOČEVAR Silvester, električar iz Kamnika in
BERGANT Marija, prodajalka iz Vošč pri Domžalah
KLEMEN Janez, vzdrževalec iz Gradišča v Tuhinji in
VRANKAR Mateja, pripravnica iz Buča

danes v strugi BISTRICE plavale ribe, tako pa so poginile zaradi močnih kemikalij, ostal pa je kup popisanega papirja in velik moralni vprašaj.

Ribiški družini »BISTRICA« je bilo predlagano, da upošteva pobude OZD in ne razrešuje problemov preko sodišč. Mislim, da to skoraj ni mogoče, saj se OZD v večini primerov trdovratno upirajo izplačilu kakršne koli odškodnine. Tudi sedanji domnevni povzročitelj pogina tovarna KIK bo najbrž spodbijala do-

kaze ribiške družine na sodišču. Eden od sklepov se je nanašal tudi na kataster vseh onesnaževalcev, tako OZD kot tudi gospodinjstev. Naredilo naj bi ga Komunalno podjetje Kamnik in pa vodnogospodarska inspekcija.

Ribiči bi ta kataster radi primerjali s svojim, ki smo ga naredili letos. Zavzema skoraj vse gojivne potoke na kamniškem področju. Narejen je bil zato, ker nam iz leta v leto procentualno močno pada prirast ribjega fonda kljub intenzivnemu vlaganju mladice potočne postrvi v potoke. Gnojnica in druge odplake narede svoje. Na Nevljici pri skladišču Metalke smo zgradili jez s svojimi rokami, saj za mehanizacijo družina nima denarja. Porabljen je bilo 5 kamionov skal in precej delovnih ur in veliko dobre volje. Sedaj pa je jez že precej časa porušen, delo ribičev pa izničeno. Ribiči zamažemo in prosimo pristojne, da bi ta za nas važen objekt na novo zgradili.

Zgradili naj bi ga tisti, ki so ga podrli. Tudi struga Kamniške Bistrice v okolici Veterinarskega zavoda ni ničemur podobna. Voda je vkovana v kamniti zid, stru-

ga je široka, globoka največ 15 cm in brez jezov. Za ribištvo in ribe neprimerna in tudi marsikateremu občanu se zdi iznakažena.

Ribiči se bomo spet obrnili na IS občine, mogoče bomo sprejeli kakšen lep obetajoč sklep in srčno upali, da se bo uresničil. Ribiči smo nepopoljšljivi idealisti. Ker pa ribe še kar naprej poginjajo, se bomo morali lotiti stare nevhvaležne, predvsem pa drage metode dokazovanj, dragih analiz vode in rib. stvar se bo najbrž končala na sodišču.

Čutiti je, da se izogibamo celovitemu in sistematskemu reševanju vprašanj varstva okolja. Zatekamo se k sestankom, razpravam, okroglim mizam, zakonom in predpisom.

S tem pa zgolj ustvarjamo videz, da si na vse kriplje prizadevamo, da bi zaščitili naravo in svoje okolje. Toda rezultati ostajajo skrajno pišli in bodo takšni dokler ne bo prišlo do korenitega zasuka, ki ga bo narekovala obupna situacija.

Za čiste vode, ribe in ribiče pa sonce zaenkrat še ne sije na sončni strani Alp.

JOŽE ZIKA

Moški pevski zbor KD Srednja vas sestavljajo v večini kmetje; pojejo v prostem času po napornem delu, pa vendar iz srca zapojo!

Deseta revija pevskih zborov

Vsi v dvorani, tako pevci kot poslušalci, smo skupaj zapeli Prešernovo Zdravljico in na najlepši način zaključili že tradicionalno deseto revijo pevskih zborov naše občine, ki je bila v petek, 3. februarja, v avli SENŠ Rudolfa Maistra.

Od leta 1980 pa do danes se je na reviji predstavilo že štirinajst različnih pevskih sestavov, največ leta sedemdeset, ko smo jih slišali kar enajst. Letos se je te priljubljene prireditve udeležilo deset pevskih zborov in 255 pevcev, kar dokazuje, da se v naši občini skriva izjemen pevski potencial, s katerim se ostali kraji v Sloveniji težko primerjajo.

Vendar pa po desetih letih predstavljanja zborov domači publiki kar ne moremo mimo dej-

stva, da ob tako velikem številu pevcev trenutno nimamo vrhunskega zbora, ki bi nekaj pomenil v slovenskem in evropskem prostoru!?

Letos so na prireditvi najprej zapeli pevci MoPZ PSPD Lira pod vodstvom dirigenta Sama Vremšaka, zatem je tri pesmi odpel MePZ Titan pod vodstvom Iztoka Vidica, ki je letos prvi vodil zbor. Kot tretje so pod vodstvom Karle Urh nastopile edine ženske, predstavnice — DKD Solidarnost, za njimi pa MoPZ KD Janez Čebulj iz Komende, ki ga vodi Baldomir Kremžar. Sledili so jim debitanti, MePZ France Gačnik iz Stranj, ki ga že pet let uspešno vodi Dominik Krt. Za njimi so nastopili MoPZ KD Svoboda iz Črne pod vodstvom

Karle Urh ter pevci MePZ Cantemus, ki ga vodi dirigent Janez Klojučar.

Nadaljevala sta MoPZ KD Srednja vas, ki ga od letos vodi Franc Berlic in MePZ Tuhinj z zborovodjem Lojzeto Kolarjem, prireditev pa so zaključili pevci MoPZ DKD Solidarnost z zborovodjo Ivico Ropas.

Zveza kulturnih organizacij je lepo organizirala revijo in obenem z njo pričela teden prireditev ob slovenskem kulturnem prazniku, ki ga bomo vsi skupaj najbolj dostojanstveno proslavili z množičnim obiskom in se tako spomnili našega največjega pesnika in naše — slovenske — samobitnosti!

JANEZ BALANTIČ

Vsi skupaj smo na koncu zapeli Prešernovo Zdravljico in se navdušeni nad lepim večerom razšli.

Drobci iz zgodovine pihalnega orkestra

Zgovorno vrednostno umestitev in potrditev ob jubileju za Pihalni orkester DKD Solidarnost Kamnik prav gotovo predstavlja visoko državno odlikovanje, kajti z ukazom predsedstva SFRJ je bil ansambel »za zasluge in uspehe, dosežene pri razvoju glasbenega in kulturno-zabavnega življenja v svojem okolju« ob devetdesetletnici obstoja odlikovan z redom zaslug za narod s srebrno zvezdo. Zveza kulturnih organizacij Slovenije in Združenje pihalnih orkestror Slovenije pa sta za večletno sodelovanje devet-

indvajsetim članom orkestra podelila Glallusova priznanja; dvajset godbenikov, ki danes ne igrajo več, pa bo priznanje za prizadevanje ljubiteljsko delo prejelo na občnem zboru društva.

Naj bo ob tej priložnosti zapisana tudi želja naših godbenikov, da bi se njihove vrste dopolnile vsaj z nekaterimi člani, ki so pri njih že igrali, saj, kot pravijo, zelo pogrešajo »srednjo generacijo«.

Hvaležni in ponosni so, da imajo v svoji sredi še vedno starostno kamniških godbenikov, sedemdesetletnega Janeza-Johana Nograška, ki je v godbene vrste vstopil že leta 1920 in aktivno igra še danes (lani je za svojo dolgoletno delo prejel nagrado Toma Brejca), pa osemindesetletnega Ernesta Kvartiča, ki je godbenik že preko petdeset let; žal pa so ostali skoraj izključno mladi, s svojimi tipičnimi skrbmi in težavami. Mnogokrat bi bilo precej lažje, če bi vsaj »jedro« orkestra bilo nekoliko starejše in izkušenejše, kajti tudi bremena in odgovornost se v različnih starostnih obdobjih sprejemajo in premagujejo različno.

Želja vseh je, da bi se to izpolnilo, hkrati pa tudi, da bi za godbo razen pri občinski Kulturni

skupnosti in Zvezi kulturnih organizacij našli razumevanje in podporo še kje: že samo po številnih nastopih na najrazličnejših prireditvah v domači občini in zunaj nje namreč lahko vidimo, da godba ni zgolj »stvar« ali »domena« kulture, temveč mnogih dejavnikov, ki oblikujejo oz. so sestavni del gospodarskega, družbenega in političnega življenja. Le ob dobri povezavi in sodelovanju bo za godbo oz. pihalni orkester mogoče preživeti, vendar ne le na ravni vegetiranja, temveč uresničevanje in nadaljevanje vloge in poslanstva, ki sta se utrjevala od ustanovitve Mestnega godbenega društva Kamnik do današnjih dni. Godbeniki se zavedajo, da bodo seveda največ v tej smeri morali storiti sami: več poudarka bodo morali nameniti »poslovnosti«, neposrednemu povezovanju s sponzorji, z najrazličnejšimi prireditvami, morda celo z nekaterimi novimi organizacijskimi oblikami in prijemi. Volje in pripravljenosti je vsaj pri njih dovolj, da se zgodovina Mestnega godbenega društva v Kamniku še ne konča. Za vsako ljubiteljsvo pa je na prvem mestu seveda potrebna — ljubezen...

Pričujoči zapisi predstavljajo enega prvih poskusov strnitve

Razmišljanje ob starem albumu

Previdno obračam obledele in oguljene liste iz močnejšega ovojnega papirja, ki jih je pred šestimi desetletji skrbna roka povezala v preprost album, ki ima na prvi strani odtis žiga z gledališko masko in napisom: *Dramatični odsek Narodne čitalnice v Kamniku. Na šestdesetih straneh so nalepljeni plakati, izrezki iz časopisov in fotografije, ki nas seznanijo z gledališkim življenjem v kamniški čitalnici od jeseni 1927 do pomladi 1931, ko so v proslavo 60-letnice rojstva pisatelja F. S. Fingžarja priredili »narodni igrokaz« s petjem v 4 dejanjih — Divji lovci.*

Dragoceno gradivo je najverjetneje zbral in uredil Jožko Klemenčič, ki je bil igralec in tajnik Dramatičnega odseka. Pri obnavljanju njegovega doma na Šutni se je med različno ropotijo znašel tudi neugledni šop papirjev z obledelim fotografijami. Na uničenje obsojena pričevanja o kamniškem gledališkem življenju je rešil Jože Kladnik in jih izročil Štefanu Repanšku, dolgoletnemu igralcu in poznavalcu kamniškega »teatra«.

Pri pregledovanju fotografij, plakatov in člankov spoznavam bogato kulturno življenje, ki so ga nekaj let pred mojim rojstvom oblikovali ljudje; poznam jih le iz pripovedovanja, druge sem spoznal v otroških letih, nekatere pa sem kasneje s pesmijo pospremljal na naše žale. Mnogo obrazov in imen mi je popolnoma neznanih, srečujem vrsto priimkov, ki jih v Kamniku danes ni več.

Na fotografijah razpoznavam pod maskiranimi obrazi svoje znance. Zanimanje mi zbujata dva Goloba, ki nastopata v večini iger. Kmalu prepoznam učitelja Ivana Goloba, ki mi je v »stari šoli« nad pošto vtepal v glavo prvo učenost. Njegov soimenjak, Ivan Golob-Johi, pa je bil prvi mož povojnih Titanovih financ, ki je še po osvoboditvi režiral številne predstave. Poleg obeh Golobov so na fotografijah učitelj Emil Rus, trgovec Alfonz Skala in Jožko Klemenčič in mnogi drugi, ki bi jih lahko identificirali starejši Kamničani. Nekaj arhaičnega diha s plakatov, jezika in slik, čeprav je minilo komaj 60 let. Tudi takratni repertoar je za današnji čas velika neznanica. Ugrabljene Sabinke, Sestrična iz Varšave, Kajin, Na dan sodbe, ... in še desetina drugih naslovov nam razen Divjega lovca, Vdove Rolinke in dramatizacije na Švejkovo temo, na povedo dosti. Zato pa nas presenetijo dejstva, da je znani režiser Osip

Šest v Kamniku vodil »dramatično« šolo in režiral več predstav. Zanimivo je tudi, da so v predstavah kamniških igralcev gostovali igralci, ki so se zapisali v gledališko zgodovino doma in na tujem. Na plakatih najdemo ob imenih domačih igralcev Marijo Nablocko in Zvonimirja Rogoza.

Danes težko razumemo, da so cene vstopnic bile nekaj let enake in sicer so plačevali po 10, 7 in 4 dinarje. Pri nekaterih predstavah je bil mladini vstop »zabranjen«. Pri igrah s petjem so sodelovali tudi salonski orkester in pevci Lire.

Fotografije in članki opozarjajo tudi na bogato garderobo, ki je bila tudi v naslednjih letih v rokah zaslužnega čitalničarja Jožka Steleta. Pred dnevi je ta zaslužni kamniški javni delavec, obenem s svojim bratom Francetom Steletom, ki je bil prvi dirigent Lire in zbiratelj narodnega blaga, izgubil pravico do groba na Žalah. To pomeni, da tudi nagrobnika ni več!

Zamišljeno pregledujem dokumente, ki pričajo o življenju in delu v Društvenem domu Narodne čitalnice v Kamniku, in se vprašujem, kaj pomeni ta preteklost našemu času in sedanjemu

rodu? Kakšen je naš odnos do dediščine, ki so nam jo zapustili?

Naj bo obnovitev stavbe, ki dobiva novo in lepšo podobo, in vgraditev spominske plošče oddolžitve generacijam, ki so jo zgradile, v njej delovale in jo ohranile za sedanji rod! — Kamniška kulturna skupnost je s spominskim obeležjem, ki pričajo o »domovanju« Narodne čitalnice v letih 1873 do 1941, realizirala del predloga, ki so ga 4. 5. 1987 kompleksno in dokumentirano oblikovali pevci Lire v zvezi s problematiko lastništva in preurejanja stavbe. Prav je, da opozorim še na tisti del predloga, ki se nanaša na dejstvo, da sta v tej hiši »domovali« še dve samostojni društvi in sicer Prvo slovensko društvo Lira od 1882 do 1941 (in še do 1947) ter Telovadno društvo Sokol. Obe društvi sta tudi soinvestirali nakup in obnovo stavbe v letu 1908 in skupno s sekcijami Narodne čitalnice sodelovali pri odplačevanju dolga.

JANEZ MAJČENOVIC

Pripis: Gornje vrstice posvečam Ivanu Golobu, igralcu Dramatičnega odseka in učitelju generacije, ki sva ji pripadala z Jožetom Kladnikom.

Zapisi na papirju Dušana Lipovca

V sodobnih skicoznih ali dokončno obdelanih krajinskih zapisih slikarja Dušana Lipovca, kot jih le-ta beleži večidel v naravi sami neposredno v akvarelu, kombiniranim s tušem, gvašem ali tempero — ki jih prav gotovo moremo smatrati za svojevrsten študijski uvod v posebno podobo krajine, ki se kaže v Lipovčevi značilni kleejevski geometrizaciji (=urbanizacija) prostora — lahko ugotavljamo prvem naslednje: poleg že omenjene apriorne študijske zavzetosti in nemira, ki ju je mogoče občutiti v vseh Lipovčevih zapisih na papirju, pri čemer je vseeno, ali je to vedno znova ponavljajoči se odmev iz domače okolice Kamnika, ali bivanje v likovnih kolonijah, kot sta dolenska Ribnica ali srbska vas Lipovac, ali so to skice iz obmorskega počitniškega potovanja; ob vsem tem gre prav gotovo še za očitno in trajno navzročjo razsežnost. Razsežnost, ki je, kot ugotavljamo že nekaj časa ob spremljanju Lipovčevega dela, trajno zaznamovala njegovo

slikarstvo, ki se krajinskemu izročilu ne more več izneveriti: razsežnost, ki je psihološka, izrazna značaja, posledica stanja zavesti, ideje o naravi (po Schellingu), da gre torej za popolno identiteto duha v notranjosti in ideje zunaj; za spominjanje, za praktičen korak nazaj v umišljeno idiliko izbranega kraja, ki je v stanju popolne neposrednosti in predavnosti — pobeg torej v mitično Arkadijo! V analizi Lipovčevih intimnih zapisov odkrivamo prav gotovo prostor izrazitih individualnih občutij in zapomnenj, hkrati prostor, ki je vpet vneke vrste dokumentarno akribijo. V iskanju posebne vrste trajne in dosledno lastne identitete je slikar Dušan Lipovec prav gotovo značilen primer tistega sodobnega umetnostnega raziskovalca, ki ne bo dovolil, da bi se prirodna lepota pomirila, podredila in postala samo pasiven sestani del širše družbene zavesti, njene imenitnosti.

ALEKSANDER BASSIN

Pihalni orkester DKD Solidarnost Kamnik je imel jubilejni koncert 23. decembra '88 v dvorani kina DOM v Kamniku

posameznih utrinkov z devetdesetletne poti kamniške godbe: ostajajo fragmentarni in gotovo v mnogočem nepopolni. Za temeljito in strokovno raziskavo bo nedvomno potrebnih še veliko

naporov. Zato naj ob koncu velja povabiti vsem, ki so jim morda na voljo kakršnikoli doslej nepoznani podatki o kamniški godbi: njevo vodstvo bo vsakega od njih

z veseljem sprejelo in arhiviralo, z zbranim materialom pa omogočilo čim popolnejšo in temeljitje-

šo strokovno raziskavo zgodovine tega glasbenega ansambla.

T. Ftičar

SERVIS IN MONTAŽA OLJNIH GORILNIKOV
Rajko Avguštin
Koželjevo nabrežje 2, Mengeš
tel. 737-482
Sprejem naročil od 7. do 8. ure

Naslovna stran jubilejne brošure, ki jo je izdal Pihalni orkester ob 90-letnici

Spoznajmo se z njim

saj podpiram različnost v okusih. Popolnoma razumno je, da so ljudje, ki jim moj način komuniciranja ni všeč, nisem pa prepričan, da oddaj ne poslušajo.»

Ali metulj enodnevnik med svojim frlotanjem išče sogovornike le sam in kako navezuje stike z njimi? Glede na to, da se človeku povsem približa in se skoraj spoji z njim, bi dejal, da pride do močne obojestranske navezanosti?

»Naj najprej odgovorim na konec vprašanja. Tudi če se sogovornik naveže name, mu jaz naklonjenosti ne vračam, ker to preprosto ni mogoče. Se pa do tega, da poznanstvo živi naprej. Recimo, ko sem imel pogovor z ljubljanskimi klošarji, so se fantje tako navezali name, da še vedno prihajajo k meni, ko so v najrazličnejših stiskah. To velja

Novinarju Radia Ljubljana, Kamničanu Silvu Teršku so bralci Stopa za preteklo leto dodelili pomembno priznanje — viktorja. Čestitkam se pridružujemo tudi v uredništvu Kamniškega občana, dodajamo pa pomenek z njim, ki je nastal, še preden je Silvo Teršek postal radijska zvezda za leto 1988.

tudi za druge ljudi, za izobražence, za slikarje, za politike in celo za zapornike. Nedavno tega je iz zapora v Dobu pobežnil zapornik, ki se je s prostosti najprej javil meni.

Kar pa zadeva prvi del vprašanja, naj povem, da nasvete sprejemam, kaj več pa ne. Vedno sam ocenim, kdo je primeren in kdo ne in vedno sam aktualiziram svojo idejo.»

Ker tudi ta pogovor teče brez vrstnega reda in vnaprej začrtanih vprašanj, si lahko privoščiva skok vstran in se sprehodiva do »Medustahovice«, ki še vedno vzhajata duhove po bližnji in daljni okolici. Kako vi gledate na to in kako si razlagate morebitno premikanje kipa, ki se po zakoni fizike in logike ne bi smeli gibati?

»Hm... bil sem med prvimi, ki je o tem čudežu, ki to ni, napravil oddajo. Drugače se svetovnonazorsko ali versko ali znanstveno do tega čudeža ne opredeljujem, saj si še nisem vzel časa, da bi se postavil pred gospo Marijo in z njo vzpostavil stik, vizualni seveda. Ko sem delal oddajo, pa so me bolj zanimali ljudje in o njih je tudi tekla beseda.»

Ker vam okultne vede in metafizična vprašanja niso tuja, izkoristiva priliko... »

»Recimo, da teh pojavov z znanostjo še ni mogoče točno opredeliti, jih izmeriti in pretehtati. Človekovemu razumu pripisujem možnost, da gre v neslutno daljavo, vendar se sam tega, zaradi svoje omejenosti, ne zaveda.»

S teorijo, ki se mi ob tem pojavu zdi še najrealnejša, se bova sicer vrnila za korak nazaj v najinem pogovoru, pa nič zato. Strokovnjaki predvsem radiotezisti, so na tem kraju izmerili izredno močno žarčenje in pod vplivom teh, zaenkrat izvenrazumskih sil, ljudje vidijo tisto, česar ne bi mogli?

»Pred dobrimi dvema leti sem imel izredno odmevno oddajo o radioteziji in takrat sem dobil spoznal to marginalno področje znanosti. Poznam Hartmannovo vozle, vem za geopatogene cone in žarišča magnetizma v tekočih vodah, globoko pod zemljo, vem tudi, da razviti svet ne gradi več naselij na geopatogenih področjih, ki so v neposredni povezavi s kozmosom in njegovimi žarčenji. Pa pustiva to, saj že zahajava na področje okultizma.

Za sprostitvev in pomiritev jeze je včasih človeku potreben le hippec, v drugih primerih se slaba volja vleče tudi več dni. Če sem uganil, vas umirja slikanje, in če razglabljam še naprej, bi dejal, da ste si zgradili svojevrsten slog. Vaše slike odražajo zelo nemirno osebnost, polno notranjih viharjev, ki jih predstavlja oblacno in

razviharjeno nebo, pokrajine pa so tihe in mirne.

»Ja, moje slike res izražajo dvoje razpoloženje, in ker nisem slikar, da bi slike govorile same, bom jaz govoril namesto njih. Vsak človekov izdelek je rezultat njega samega, podoba njegovega razpoloženja. Zame pravijo, da po eni strani izžarevam neko stvarnost ali strogost, če hočete, druga stran pa je bolj nemirna, usmerjena nekam naprej, in to drugo stran predstavlja nebo s svojimi oblaki in viharji, ki včasih divjajo tudi v moji duši.»

»Pa jo res predstavlja le nebo? Kaj potem pomeni žival, ki jo je opazili na marsikateri vaši sliki, ko igrivo divja proti neznanemu cilju?«

»Konji so res sestavni del mojih slik. Ta toplokrvna žival se mi zdi posebej plemenitost narave. Vedno nekam odhajajo, nekam gredo in so, tako kot jaz, brez gospodarja. Z vsakim dnem sem dlje v tem svojem odhajanju, ki pa me nič ne plaši, saj je to sestavni del življenja.»

Ko sva se pripravljala na tale najin pogovor, ste mi povedali, da imate med priznanimi slikarji veliko prijateljev. Vendar sem med razgledovanjem po vašem stanovanju v njem opazil le dve sliki, ki nista izpod vašega čopiča. To sta deli Božidarja Jacka in Dore Plestenjakove. Kje pa hra-

nite slike drugih umetnikov?

»Če to pojasnim, bo prišlo do ugotovitve, da sem nečimern. Slike prijateljev slikarjev hranim na manj uglednih mestih v stanovanju, saj mi premajhno število sten ne dovoljuje pretiranega razobešanja. Te, ki pa visijo, so rezultat mojih intimnih, duševnih razpoloženj, ki so tudi osnova za moje delo in jaz hočem imeti ta razpoloženja nenehno pred očmi.»

Kot že slike kažejo, ste velik ljubitelj narave, predvsem gora. Najraje jih obiskujete pozimi, kar se mi zdi malce nenavadno, saj ljudje pravijo, da je narava najlepša spomladi, ko se prebujajo in cveti.

»Vedno iščem lepoto tam, kjer ni ljudskih množic, da jo uživam sam in da me pri tem nihče ne moti. Poleti so sicer planine lepe, so pa tudi zasvinjane z odpadki, pločevino in polivinilom. Veliko je tudi kričanja in nekulturnega obnašanja, ki me v tej silni lepoti neverjetno moti. Pozimi je to drugače. V planinah je nekakšna devičkost, vse je čisto in belo, kričavih ljudi ni. Takrat niso samo lepe, ampak tudi izvalne, saj preizkušajo človeka, ali si bo drznil stopiti na pot, ki jo je poleti tolikokrat brez občutka nevarnosti prehodil.»

Lepoto in tišino kljub vse več-

jemu industrijskemu onesnaženju in hrupu še vedno lahko najdemo tudi v dolini. Eden od takšnih čistih in še skoraj neomadeževanih kotičkov je Samotni mlin v okolici Komnika. Poznate ta kraj?

»Poznam ta mlin in tudi sivolasega možaka, ki prebiva v njem in je potomec nekdanjega župnika s Primskovega, ki se je ukvarjal z magnetizmom ali radiotezijo. Ta možak je name naredil izreden vtis, če sem ga gledal z likovne strani, zaradi svoje dolge, bele brade. Če sem ga pa poslušal, se mi je zdel zanimiv zaradi tega, ker je izžareval in dokazoval neko popolno nezaupanje do današnjega banalnega sveta. Vendar jaz, trmast, kot sem, in s svojimi poklicnimi veščinami, sem ga seveda obrnil kot star rokav. Pogovarjala sva se dolgo in marsikaj mi je povedal.»

Neka stara ženička je dejala, da je v tej naravi okoli mlina toliko lepot in tišine, da je ena človeška duša ne more použiti, in se počuti izgubljeno v tej okolici. Ste se vi počutili izgubljenega?

»Omenili ste preveč lepote in preveč tišine. Najprej o tišini, ki je pomembna sestavina mojega življenja. Definiral bi jo podobno kot samotno, saj se v njej soočam s samim seboj. V tišini si ne moreš lagati, vidiš, kdo si, pogovoriš se s seboj. Če pa bi bil obsojen na ta dva pojma, mislim, da bi zblaznel in v Samotnem mlinu se nisem počutil izgubljenega prav zaradi tega, ker sem si lahko sam odredil čas, ki ga bom v njem prebil.»

Kako pa drugače gledate na naravo? Kamnik tudi v zimskih mesecih ni ne vem kako čist, kar se najbolje vidi na okoliških gozdovih, pa tudi Bistrica je vse prej kot čista in živa reka.

»Čeprav sem v teh stvareh laik, se mi zdi, da Kamničani mečem svinjam bisere. Upam, da sem s to prispodobno dovolj nazorno pokazal naš odnos do narave. Kamnik je bil v zgodovini biser kranjski, ki ga je obiskovala kraljeva gospoda zaradi zdravilnega kopališča, pa tudi zaradi dušnega počitka, ki jim ga je nudilo okolje. Danes to ni več, saj mi ne znamo izriniti njegovih lepot niti jih ohraniti. Kamnik vse bolj postaja posmeh lepoti — in meni je hudo zaradi tega.»

Da bo najin pogovor izvenel kot zaključena celota, bi vas prosil za misel, ki vam pravkar uhaja iz duše... »

»Govorila sva o Kamniku, pa še zaključiva z njim. Potem starodavnemu mestu se zelo rad sprehajam ob mraku, ko je na ulicah manj ljudi. Ne občudujem panorame okolice, ampak grem od hiše do hiše in odkrivam portale, čudovite zidarske izdelke, umetelne okenske okvire, staro rezbarijo in druge umetnosti nekdanje arhitekture. Vendar vse to po delčkih, saj me že en detalj lahko likovno in čustveno povsem zadovolji. Ko se vrnem domov, o tem razmišljam: kdo je to naredil, kako je delal in zakaj... Spet se vračam k ljudem, pri katerih vedno znova ostajam.

MATIC ROMŠAK

Cantemus

Novemu imenu Mešanega študentskega pevskega zbora Kamnik ni botrovalo na novo razčevanje zanimanje za latinščino, ki je bila za dolga leta izgnana iz naših šol. Skladbe z latinskimi besedili smo peli že dolgo, in ko smo v lanskem sezoni zapeli tudi Cantemus Bardosa Lajosa, se nam je naslov, ki se v prevodu glasi »Pojmo«, kar sam ponudil.

Letošnji koncertni program bo bolj homogen, kot je bil prejšnja leta, pa tudi »slovensko narodno« drugo polovico koncerta bomo za poživitev nadomestili

s črnsko duhovno glasbo. Odsev take zasnove je buril kamniške duhove že v dneh okrog pevske revije: latinski naziv zbora, pa še angleška renesansa, nemška romantika z latinskimi besedilom in za konec nadih črnske duhovne glasbe — mar to sploh sodi v okvir slovenskega kulturnega praznika?

Vprašali bi Prešerna, če bi ga mogli: »Kaj Vam bolj kali posmrtni mir, doktor? Kultura, ki ne gleda na čas in prostor, ozira pa se na globino, zahtevnost, izpovedno moč? Ali slovenstvo po

vsej sili, pa če je še tako plehko in v najpreprostejših tercah spiano?»

Zdaj Cantemus, prej Mešani študentski pevski zbor Kamnik, pa že deset let dela po svoji vesti in sledi realnim vizijam svojega gonilnega kolesja — mladih ljudi s svežimi predlogi. V letošnjem letu pripravljamo za Kamničane (in morda še za koga) desetkratno povrnitev dolga, ki smo si ga nakopali od pevski reviji.

Kulturni večer z naslovom Slovenija bo splet narodnih in priradenih pesmi, recitacij, diaprozitivov in pregleda slovenske zgodovine od 6. stoletja do današnjih dni. Na odru kamniškega Kina

DOM bodo 24. februarja 1989 ob 19. uri poleg pevcev Cantemusa tudi pevci Komornega zbora Loka iz Škofje Loke in gostje Tomaž Plahutnik (citre), Joži Jerman (kitara, vokal), Tone Ftičar, Boštjan Napatnik in Miha Zabret (recitacije), skupina Lubadarji (diaprozitiv). Naš dirigent Janez Klojučar bo prijel v roke vtolino, slišali pa ga bomo tudi peti ob spremljavi citre. Pevci Cantemusa pa ne bomo le peli, ampak tudi brali, recitali, igrali... Zamisel in scenarij sta delo naših pevcev Nataše Pirc in Matjaža Koncilja. Kamničani in okoličani, vabljeni!

MARTA ZABRET

Ekskurzija v Krško

Septembra lani smo se učenci in učence, ki obiskujemo dodatni pouk iz zgodovine in zemljepisa, odpeljali na poučno ekskurzijo v Krško. Utrujeni od napore vožnje smo se kar sesedli po udobnih naslanjačih velike in moderno opremljene sprejemnice jdrske elektrarne Krško. Predstavniki elektrarne nas je seznanil z gostitelji. Bili smo kar presenečeni zaradi gostoljubja in dobre malice, ki smo ju bili deležni.

Po živahnem kramljanju z gostitelji smo bili bogatejši za marsikatero spoznanje in zanimivost. Mesto Krško je dobilo mestne pravice že leta 1477. Od takrat se je razširilo na oba bregova reke Save ob vnožju Posavskega hribovja. O njegovem življenju v preteklosti nam danes govorijo razne izkopanine (Libna, Drnovo-Nevidunum), stara arhitektura (gradovi, samostani, cerkve...)

Svoj jutri pa si je Krško gradilo s hitrim povojnim kulturnim in gospodarskim razvojem. Tako so v tem času zrasle tovarna celuloze in papirja »Djuro Salaj« — zdaj Videm Kovinarska in nuklearna elektrarna, ki je prva elektrarna te vrste v naši državi. Z elektriko napaja potrošniška središča Slovenije in Hrvaške, njena načrtovana letna proizvodnja pa predstavlja kar 20% skupne proizvodnje električne energije obeh republik.

Ko smo si dobobra natrpali glave s temi podatki, smo se sprehodili še med kulturnozgodovinskimi spomeniki. Obiskali smo ostanke Nevidunuma Drnovo, kjer je bilo v rimskem obdobju pomembno rečno pristanišče na Savi. Tu so odkrili tudi 4000 novcev iz tega obdobja. različno stekleno posodo, svinčene cevi in celo ostanke hipokavsta — rim-

ska centralna kurjava... Ogleдали smo si tudi Kapucinsko knjižnico, kjer je shranjenih okoli 1500 del slovenskih pesnikov in pisateljev.

Petra Udovč,
novinarski krožek
OŠ Kamniškega bataljona
Stranja

Smeh v razredu

Angleščina se mi zdi zelo dober predmet, toda mnogi se ne bi strinjali z menoj. Med njimi je tudi Franci, ki mu angleški jezik ne gre in ne gre. Tako je nekega dne »zabušaval«, mi pa smo pridno sodelovali. Naenkrat ga je tovaršiča presenetila z vprašanjem: »Do you have make-up?« Franci je bil v zadregi, ker ni vedel, kako bi odgovoril. Nekaj časa je še menal, potem pa rekel: »Yes, yes!«

Vsi smo se smejali, le Franci ni vedel, kaj je rekel narobe.

Peter Pančur, 6b
nov. krožek OŠ. F. Albrehta

Bralna značka

Za bralno značko rad berem. Vabim tudi vas, ki ste do zdaj še vedno prebrali vse za bralno značko. Ne obupajte in berite še naprej. Iz knjig se veliko naučite. Lahko pa dobiš tudi kakšno zanimivo knjigo. Imam sestro, staro devetnajst let. Do osmega razreda je brala za bralno značko in jo vedno dobila. Za spomin zvesti bralki si je izbrala knjigo Mrzla reka. Ta knjiga je prišla meni zelo prav. Prav to knjigo imamo namreč v petem razredu za bralno značko. Zato tudi jaz tekmujem.

Knjiga je moja prijateljica in zato bi lahko bila tudi vaša. Rado Petrovič, 5. č. novinarski krožek OŠ Frana Albrehta

Lastnik avtomobila je odšel po nakupih v trgovino Mercator na Duplici, svojega jeklenega konjička pa parkiraj, kjer se mu je pač zljubilo. Mislim, da so zelenice za okras, poti pa za pešce in ne za avtomobile. Bo kmalu pajek tudi v Kamniku? (Foto: Tadeja)

Res bi marsikdo želel, da bi bil Kamnik veliko mesto, vendar tovarši, ki postavljate prometne znake, do Zduše mesto zaenkrat še ne sega! (J. B.)

SOLIDARNI BOMO KOS TUDI NARAVNI NESREČI

Prispevajmo v sklad Mestnega muzeja Idrinja za sanacijo partizanske bolnišnice Franja

Št. računa: 62020-743-1146
Mestni muzej Idrinja

● Dupliška dramska skupina

Zaradi inventure odprta

V kamniškem kulturnem prostoru ima Dramska skupina DPD Svoboda Duplica ves čas posebno mesto, ki si ga jemlje po zaslugi neutrudnega režiserja Franca Štebete in vnetih privrženecv odrskih deska, ki kljub »nenaklonjenemu« času še vedno veliko poustvarjajo po domači in tudi sosednjih občinah. Lani in v začetku tega leta so se predstavljali doma in naokrog z Mikelnovim satiričnim kabaretom s petjem, plesom in streljanjem z naslovom ZARADI INVENTURE ODPRTO. Ker gre tudi drugače za zelo aktivno in prizadevno dramsko skupino, vsestransko »odprto«, je prav, da zapišemo o njej nekaj več besed. Pogovor je nastal po letošnji dupliški predstavi Inventure, na katero me je povabil režiser Franc Štebe verjetno z namenom, da bi vsaj nekdo nekoliko pobliže opazil njihovo popoldansko delo.

Režiser Franc Štebe kot steber dupliške dramske skupine (po njihovem naj se raje najprej še imenuje Delavsko prosvetno društvo, torej DPD, in ne poenoteno DKD — Delavsko kulturno društvo, saj starejši ne vidijo smisla v nesmiselnem spreminjanju) se z igralstvom ukvarja že celih 60 let. Nekaj manj pa z režiranjem iger, česar se je lotil še v domači vasi v Mostah, nato pa s polnim elanom nadaljeval na Duplici, kjer letos teče tudi že 30-ta sezona njegovega delovanja. Nekateri pravijo: Štebe ima veselje in čas za to, verjetno pa ni bilo veliko takih, ki bi dali klobuk dol pred njegovim neutrudnim delom in pred vsem tistim, s čimer je obogatil tudi dupliški delavski vsakdan.

Režiser in igralci Inventure kot ene izmed variant Mikelnovega kabareta so mi povedali, da so ta tekst izbrali zato, ker vedo, da morajo občinstvu dati nekaj domačega, po možnosti za današnje nevesele čase ne preveč žalostnega in hkrati takšnega, da ne bo odmaknjeno od naše stvarnosti. Mikelnov tekst je nekaj tega tudi po dolgih desetletjih prve uprizoritve vendar še prinašal, česar pa ni bilo v tekstu, so pripravili sami, oziroma je pripisal Franc Štebe sam. Ker kabaret tako in tako ponuja možnost, da besedila med seboj niso močnejše prepletana, čeprav je seveda treba najti močno rdečo nit pripovedi — in to je Štebetu čudovito uspelo — so se odločili za ta tekst, posodobljen celo z aretacijo bralca Mladine in drugimi vložki iz sedanosti. Velik del teksta predstave pa je tako in tako občedloveski, iz našega vsakdanjega življenja, kar uvršča Mikelna tudi v »večnega« avtorja, ne samo odzivajočega na trenutne družbenopolitične konflikte. Seveda je svojevrsten pogum izbirati takšen aktualen tekst za današnji čas, ko še vedno kje v kakšnem zakotju dela kakšna cenzurna komisija ali celo preži kakšna kontrolna oseba, vendar pa se zdi, da bi sam tekst kljub temu hitro pogorel, če ga ne bi dupliški igralci dobro oživel pod Štebetovo taktirko in ga predstavili na dokaj visokem nivoju.

Edini pomislek imam ob prvem delu ob nekoliko daljšem razpravljanju ob tistem času zelo razvpitem Titovem pismu in občanovem protipismu, saj je naš ljubi narod doživel že toliko »pismem«, razglasov, reform in kdo ve česa še, da je Pismo izgubilo že precej ostrine in počasi že prihaja iz zavesti občanov. Mlajši pa verjetno niti ne vedo, za kakšno znamenito »pismo« je šlo, ko nam je predsednik »pisal«, kakšni naj bi bili. Čas je pozneje pokazal svoje, danes tisto Pismo deluje prej smešno tudi v obračanju na ljudstvo kot resen stik med bogovi in ovcami. Podoben nezadajšnji akcent predstave je Štebe odlično rešil v drugem delu, z aretacijo Janševega somišljenika, ob novem besedilu. Tudi vse preostalo teče brezhibno, tako rekoč samo iz prizora v prizor in proti koncu tako pospešeno, da se kar prehitro za gledalca izteče v zaključek, tako da se gledalec komaj zave, da je konec odrske

iluzije. Z drugimi besedami: predstava je dinamična, dolgčas ne pozna, režijske niti so speljane tako spretno, da jih ni posebej opaziti, kar je pač odlika vsake dobre predstave.

V kabaretu Zaradi inventure odprto sodelujejo: Helena Camlek, Ančka Hafner, Milka Krivorotov, Franc Martinjak, Andreja Novak, Ivica Oštir, Marjan Pančur, Mitja Redja, Zvonka Sitar, Zdravko Suhadolc, Lojze Štros in Miran Štros, sem pa je treba šteti seveda še režiserja Franca Štebete, zelo primerno glasbeno opremo Dominika Krta in posnete Rifletove pevske izseke, pri skupini pa pomaga kot blagajničarka tudi Olga Štros. Vsekakor gre za skupino nadarjenih in zagnanih občanov, doma od Duplice do Križa in Navelj, ki obvladajo odrski prostor in se dobro znajdejo pod odrskimi lučmi. Škoda je le, da več ljudi — kljub dobri propagandi, za predstavo, ki sem jo videl, so raznosili tisoč obvestil, v dvora-

ni pa je sedelo okoli sto gledalcev — ne ceni bolj njihovega truda in znanja. Jasno je, da od tega materialno nimajo nič, združuje pa jih veselje do odra, zadovoljstvo ob aplavzu, notranja potešitev, če nekaj dobro uspe, kar v tem primeru vsekakor je.

Pravijo, da drugih večjih problemom nimajo, da jim tako Stol kot krajevna skupnost Duplica s Kinom Kranj vred stojijo ob strani, oziroma imajo poslušah za njihovo dejavnost. Po svojih možnostih jih podpira tudi ZKO Kamnik in vsaj na zunaj vse teče po ustaljenem redu, kaj posebno zahtevni pa tako in tako niso nikdar bili, saj delujejo le iz notranjih potreb. Lani in letos je Dramska skupina DPD Svoboda Duplica s tem kabarejem tudi veliko gostovala, obisk je bil povsod za današnje razmere dokaj dober (okoli sto obiskovalcev na predstavo), skupaj pa so Inventuro predstavili štirinajstkrat, kar je tudi lep uspeh.

Seveda snujejo naprej. Pripra-

vili bodo Dukičevo satiro Bog je umrl zaman, ki je prav tako še vedno aktualna, z eno izmed predstav se bodo udeležili tudi Srečanja gorenjskih gledaliških skupin, seveda pa ne bodo manjkali na občinskem srečanju. Sicer pa je Franc Štebe tako in tako predsednik odbora za gledališko dejavnost pri ZKO Kamnik in je vedno v središču dogajanja, kar zadeva gledališče, pa tudi drugače se mu leta prav nič ne poznajo, kot bi ga boginja Talija ohranjela prav zaradi te zagnanosti pri večni vitalnosti.

Zaradi inventure odprto je zagotovo predstava, ob kateri ste že užili lep gledališki večer, če pa ga še niste, pohitite na eno izmed zadnjih predstavitev Dramske skupine DPD Svoboda Duplica. Dupličani so z njo pokazali, da se da tudi v današnjem času z dobrim kadrom postaviti na oder na zaviljivi ravni nekaj takega, kar bo vsem všeč, hkrati pa ne bo prepečen ali preveč odmaknjeno našemu času. Po zagnanosti režiserja in celotne igralske skupine pa lahko tudi sodimo, da si bo skupina še vrsto let ohranila sloves, tisti sloves, ko si rečemo: Dupličani igrajo, to pa moram videti...

IVAN SIVEC

Prizor iz satiričnega kabareta ZARADI INVENTURE ODPRTO. Gledalci so z bučnim aplavzom pohvalili igralce; od leve proti desni: Andreja Novak, Ivica Oštir, Zvonka Sitar, Mitja Redja, Franc Martinjak, Marjan Pančur in Zdravko Suhadolc.

Kabelska in satelitska TV tudi na Duplici

Konec januarja se je na prvi seji sestal gradbeni odbor za izgradnjo kabelske distribucijskega sistema v Krajevni skupnosti Duplica, ki ga vodi Franc Prezelj.

Ugotovil je, da se je svet krajevne skupnosti, upoštevaje pobude občanov in dejstvo, da gre za največjo, urbano najbolj zaokroženo krajevno skupnost, že doslej vključeval v aktivnost, ki jo na tem področju vodi koordinacijski odbor za KDS pri OK SZDL. Zato je krajevna skupnost Duplica že doslej pokrila svoje obveznosti do skupnega programa razvoja kabelske televizije v naši občini s tem, da je sofinancirala izdelavo projekta in nakup centralne sprejemne postaje (skupaj 38,4 milijona din).

Drugi manj spodbuden podatek, za katerega pa še ni nič reči, da je dokončen, je podatek, da se je lani pri informativnem zbiranju interesentov za priključek na KDS prijavilo le 181 gospodinjstev. To pa je glede na 1359 stanovanj oz. gospodinjstev v tej krajevni skupnosti precej premalo, da bi lahko govorili o kolikor toliko sprejemljivem znesku, ki bi ga k tej naložbi moral prispevati posamezen naročnik.

Zato si je odbor kot eno osrednjih nalog zadel, da gre ponovno v akcijo za zbiranje interesentov. Seveda se je kot glavno vprašanje postavilo, kolikšen bo prispevek posameznega naročnika.

Upoštevaje ceno primarnega omrežja konec januarja 1989 bi pri 500 naročnikih znašal prispevek posameznika okrog milijon dinarjev. S tem bi bil zagotovljen priključek na stanovanjski blok oz. stanovanjsko hišo. dodatni stroški za razvod po stanovanjskem bloku pa bi nastali le, če bi bila sedanja instalacija v bloku neustrezna oz. zastarela.

Zato je bil gradbeni odbor mnenja, da bo nadaljeval z akcijo le, če se bo prijavilo najmanj 500 naročnikov; ti naj bi se prijavili najkasneje do 28. februarja 1989 predsednikom hišnih svetov, lastniki zasebnih hiš pa neposredno v pisarni krajevne skupnosti Duplica.

Morda ne bo odveč, če na kratko opozorimo še na prednosti uvedbe kabelske distribucijskega sistema, zlasti zato, ker nekateri menijo, da žanj ni potrebe, ker že sedaj sorazmerno dobro sprejemajo vsaj 6 »zemeljskih« TV programov.

Običajno ne ločujemo pojmov »satelitska« in »kabelska« televizija. V praksi sedaj »kabelska« televizija pomeni tehnični sistem, ki omogoča večjemu številu naročnikov sprejem kvalitetnih radijskih in televizijskih signalov. Njegova značilnost je centralna sprejemna postaja (ta bo na Starerem gradu), kjer različne antene omogočajo sprejem radiodifuznih signalov z zemeljskih oddajnikov in z radiodifuznih satelitov hkrati.

Vsi ti signali se nato po kablilih posredujejo gledalcem. Ker kabelski sistem običajno povezuje večje število naročnikov, gledano z očmi posameznika omogoča za relativno majhen denar izredno kakovosten sprejem signalov, poceni vzdrževanje in možno programsko širitev sistema.

Če pristavimo, da z uvedbo tega sistema odpadejo vse individualne in skupinske antene na stanovanjskih hišah, katerih zamena stane danes že prek milijon dinarjev in da je preko tega sistema omogočeno oddajanje lokalnih TV programov (priprave za poskusno oddajanje občinskega informacijskega TV programa v naši občini so že v teku!), smo opozorili na bistvene prednosti

kabelsko distribucijskega sistema.

K temu pa velja dodati še možnost spremljanja najmanj šestih satelitskih programov (njihovi programi so že objavljeni v dnevnem časopisju.)

Zato je opravičeno mogoče pričakovati, da se bo več kot 1500 gospodinjstvom v krajevni skupnosti Nevlje, mestu Kamnik in Tunjice, ki že spremljajo TV program preko kabelskega omrežja, pridružil tudi večji del gospodinjstev v KS Duplica.

FRANC SVETELJ

Božičnica pod Grintavci

V nedeljo, 29. januarja popoldne, so napolnili frančiškansko cerkev v Kamniku cerkveni zbori kamniške dekanije. Čeprav nas je le še nekaj dni ločilo od svečnice, smo vseeno še enkrat odprli božične pesmarice in poiskali stare in nove melodije, ki opevajo Jezusovo rojstvo. »Zbrali smo se in pojemo, čeprav so nekateri po vojni želeli in dolgo časa mislili drugače; namreč, da bodo naše cerkve onemele in orgle utihnile.« je v svojem nagovoru med drugim omenil kamniški dekan Nikolaj Pavlič, on in organizator srečanja Roman Štebe pa sta se spomnila pokojnega stranskega župnika Franceta Gačnika, ki je pred tremi leti prvič zbral pevce s korov kamniške dekanije.

V dveh urah se je zvrstilo deset zborov iz osmih župnij, poleg mešanih sta prišla še moški zbor iz Komende in mladinski s Homca. Program je bil pisan, zborovodje so pobrskali med starimi notami (Pastirci, ne spite — L. Cvek; Pokonci, narodi — J. Levčnik), oživili pa so tudi nove pe-

Franc Pestotnik

Direktno

K
M
N
I
K
T
V

33

POSTELJNINA

V pritličju upravne zgradbe SO Kamnik so pred kratkim prodajali posteljnino in pižame. Kupcev je bilo izredno veliko. Kot je bilo kasneje razvidno, so nekateri obdržali posteljnino v pisarni. Nikdar se ne ve, kdaj kaj prav pride.

PERE — STROJ — KA

ALBERT REJC — IS SO KAMNIK, je dal odpoved na funkcijo predsednika komiteja za urejanje prostora. Svoj odstop je ponudil v času številnih črnogorskih odstopov. Seveda IS ni sprejel odstopa, ker tega tovariša nujno rabijo.

ANTON ISTENIČ — PREDSEDNIK OBČINSKEGA SINDIKATA I., FRANC SIKOŠEK — PREDSEDNIK OBČINSKEGA SINDIKATA II. — Kamnik je edina občina na svetu, ki ima dva predsednika in nobenega sekretarja.

ANTON FIŠER — KOMANDANT TO KAMNIK, je emigriral iz Štajerske ter v začetku pristal v Rudniku Kaolina Črna. Svojo revolucionarno pot je nadaljeval v družbenopolitičnih organizacijah, kjer je ohranjal »tekovine revolucije«. Sedaj se je zasedel v »Benetkah«. Štab TO stoji na stebrih Avtobusne postaje. Tone ob sobotah sleče uniformo in si natakne metuljčka, ter v poročni dvorani sklepa zakonske zveze.

BORIS ZAKRAJŠEK — GLAVNI DIREKTOR STOL KAMNIK (generacija evergeenov), se je te dni vrnil iz gnilega kapitalizma in povedal, da bodo tam kmalu propadli, saj nimajo ne notranjih sovražnikov, ne partijskih konferenc, ne pomanjkanja, ne 500 % inflacije.

SILVO UČAKAR — DIPL. PRAVNIK STOL KAMNIK, lovec — je postal inovator leta. Kot je obče poznano, se je nemogoče prebiti skozi našo zakonodajo s še tako dobrim poznavanjem naših zakonov. ON to rešuje z radiostezijskim nihalom. Odgovori so presenetljivi in vznemirljivi.

VLADIMIR BREZNIK — PREDSEDNIK KAMNIŠKE

PARTIJE, DIREKTOR ZD TER PEDIATER (otroški zdravnik). To, da je otroški zdravnik šef kamniške partije, ni naključje. Partija spet prebolela otroške bolezni in zato rabi posebno nego.

JOŽEF OGRINEC — UPOKOJENEC SO KAMNIK (imenovan dr. Obljuba), je zadnjič v M baru dal za pijačo. Pri tem redkem dogodku je imel s seboj priče zaradi zgodovinske resnice.

NOVIČKE IZ HOLLYWOODA ZVEZDE IZ DOLINE ŠENTFLORJANSKE

TONE FTIČAR — LAHKO NOČNIK, TAJNIK ZKO, honorarno na televiziji vošči lahko noč. Kadar to počne Tone lakočnoknik, imajo številne gledalke težak spanec s povišano temperaturo. Premetavajo se v postelji in stiskajo vzglavnik.

JANEZ REPANSEK, RUDNIK 13, GALERIST, OBLIKOVALEC, GOSTINEC, UMETNIK je svoji paleti naslovo dodal še dipl. Kmetovalec. Diplom in naziv si je pridobil pred ustreznimi komisijami, kaj pa sedaj? Morda čaka naziv še »von«?

ANTON RESNIK — TEMNI VALČEK — zaščitni znak Kamnika, si že dolgo želi, da bi v Kamniku odprli bordel. Gotovo ni osamljen v tej želji, ampak edini, ki si to upa povedati na glas.

REVIJA PEVSKIH ZBOROV

Tudi deseta jubilejna prireditve je bila v avli SENS R. M. Tisti, ki smo sedeli na lesenih klopeh, smo pogrešali udobne sedeže Kina Dom Kamnik. Govornik na tej prireditvi, Janez Maleš, je slovenski kulturni praznik prestavil na 8. marec, Dan žena. Kot kaže, ima zakon večji vpliv na Janeza, kot bi si mislili. Najbolj številna družina pevcev je bila dinastija Krč. Skupaj jih je bilo sedem in so peli v dveh pevskih zborih. Prva vrsta stolov, namenjena visokim tovarišem, je bila do polovice prazna. Kot kaže se je njim že »prepevalo«. Predlagam, da so sponzorji naslednje revije kamniške trizerke. Koliko so ta dan zaslužile, se je dalo videti po frizurah pevk in enega dirigenta.

Težave so bile tudi pri scenariju, saj je napovedovalka govorila o moškem pevskem zboru iz Godiča, na oder pa so prihajale brhke pevke ženskega pevskega zbora Solidarnost. Moški gledalci so takoj glasno reagirali, kajti oni že vedo, kakšna je razlika med moškimi in žensko.

PUSTOVANJE

V Domžalski športni hali je bilo že tradicionalno pustovanje, ki ga organizirajo domžalski košarkaši. Viden je bil prispevek organizatorja, Brisa Zakrajška, bivšega košarkaša. Cene so bile košarkaške. Visoke! Več kot polovica obiskovalcev je bila iz Kamnika. Kamničani svojo športno halo čuvajo, da lahko nekateri gospodje tam igrajo tenis. Ali res ne more Kamnik usposobiti svoje hale za take prireditve? Na to vprašanje bodo morali Kamničani odgovoriti. Domžalskim košarkašem pa čestitamo glede pustovanja.

IRENA URBANEC

Bomo izboljšali prometno varnost

Od novega zveznega zakona o temeljni varnosti cestnega prometa smo vsi pričakovali, da se bo prometna varnost precej izboljšala, saj so bile kazni za neupoštovanje prometnih predpisov dokaj hude. V začetku so res dosegale svoj namen, medtem ko sedaj vedno bolj izgubljajo svoj smisel. Krivec za to je visoka inflacija, ki od oktobra 1988 do danes znaša že več kot 100%.

Kako torej izboljšati prometno varnost?

Morda s slovenskim programom, ki ga je v ta namen sprejel Republiški svet za preventivo in vzgojo v cestnem prometu. Imenuje se »Akcijski program - 10%« in že poteka. Republiški izvršni svet je pozval skupščine vseh družbenopolitičnih skupnosti v Sloveniji, da s svojimi akcijskimi programi prispevajo k izboljšanju prometne varnosti. Kamniški svet za preventivo in vzgojo v cestnem prometu se je z vso odgovornostjo lotil izvrševanja zadane naloge in glede na uspehe, ki so bili lani že doseženi, ne smemo dvomiti, da bodo kamniške ceste postale bolj varne. Če statistično primerjamo število PN v zadnjih dveh letih, bomo opazili, da je bilo v letu 1988 za 6% manj vseh PN, da je število smrtnih žrtev upadlo skoraj za polovico, da je bilo hudih telesnih poškodb za 38% manj, lahkih pa za 20%. Zadnja dva podatka pa dokaj lepo slika povsem spremenjena; število PN z udeležbo otrok je bilo za 54% večje kot leto poprej, z udeležbo mladoletnikov pa za 30%. Na podlagi teh podatkov lahko z gotovostjo zapišemo, da je prometna problematika v vzgojno izobraževalnih organizacijah precej slabo zastopana. V osnovnih šolah se s tem problemom ukvarjajo le posamezni učitelji, ki pa nimajo dovolj izkušenj, niti ustrezne literature, oz. učnih pripomočkov. Še dosti slabše pa je

stanje na področju prometne vzgoje v srednjih šolah; v kamniških je sploh ni.

Zato se ne smemo čuditi, da kandidati dosegajo precej slabe kot dobre rezultate na voznških izpitih, pa tudi v samem procesu vzgoje in izobraževanja kandidatov za voznike motornih vozil.

Izvršni svet Skupščine občine Kamnik je v zvezi z »akcijo - 10%« sprejel naslednje sklepe:

1. IS predlaga, da SPV na osnovi pregleda uresničevanja sprejetih sklepov IS s področja varnosti v cestnem prometu dopolni svoj operativni program aktivnosti za izboljšanje varnosti v cestnem prometu v občini Kamnik.

2. Naloge in aktivnosti SPV naj redno objavlja Kamniški občan.

3. Sekretariat za notranje zadeve občine Kamnik organizira operativni sestanek s sodnikom za prekrške, SPV in inšpektorji o problematiki varnosti samega prometa.

4. Predlaga se, da se v zvezi s sestavo organizacijskega odbora dogovori s predsednikom občinske skupščine, Svet za preventivo in vzgojo v cestnem prometu.

Za boljše razumevanje naj naštejemo še subjekte, ki so vključeni v akcijo in njihove naloge:

Svet za preventivo in vzgojo v cestnem prometu propagandno in preventivno deluje na udeležence v prometu, organizira akcije (Pešči v prometu, Varne poti v šolo in iz šole, Kolesarji in vozniki koles z motorjem), vpliva na voznike motornih vozil ter na druge udeležence v prometu, da bodo izpolnjevali vse predpisane pogoje (prometna pravila, signalizacija, ...).

Samoupravna interesna komunalna cestna skupnost Kamnik (tekoča vzdrževanja, pravilno

postavljanje vertikalne in horizontalne signalizacije, odpravljanje črnih točk), preveriti projekte za vse novogradnje in rekonstrukcije z vidika varnosti v prometu, zagotoviti načrte za fizično umirjanje prometa in razširitev parkirnih prostorov in urediti financiranje enostavne in razširjene reprodukcije.

Zdravstvo že posodablja reševalno službo in vzpostavlja hitrejše sisteme zdravniške pomoči, strokovno deluje pri zdravstvenih pregledih voznikov in kandidatov ter omogoča preventivno delovanje zdravnikov za preprečevanje posledic prometnih nezgod.

Vzgoja in izobraževanje vključuje uvajanje prometne vzgoje v srednje šole, modernizacijo pouka prometne vzgoje v OŠ, izobraževanje v avto šolah ter uvajanje prometne vzgoje v sistem SLO in DS.

SMRTI

BEDIČ Franc, os. upokojenec z Duplice, Jakopičeva 21, star 58 let

ZUPANC JANEZ, os. upokojenec iz Mekinj, Cankarjeva 8, star 80 let

ROMŠAK Mohor, soc. podpisanez iz Podstudenca 11, star 65 let

PANČUR Janez, km. upokojenec iz Kostanja 8, star 80 let

VERŠNIK Roman, inv. upokojenec iz Kamnika, Medvedova 9, star 57 let

LEVSTEK Jožef, operater IBM iz Godiča 29, star 60 let

KAVAŠ Marjan, delavec iz Mlake pri Komendi 22, star 25 let

BRNOT Jakob, os. upokojenec iz Zgornjih Palov 2, star 64 let

POTOČNIK Antonija, os.

Sodišče in sodnik za prekrške ugotavljata odnos med višino predvidene kazni za KD ali prekršek, število podanih ovadb ali predlogov za uvedbo postopka ter določata primerno visoko kazen.

Organi nadzora so poostri nadzor nad večkratnimi kršitelji CCP, načrtujejo pa tudi skupne akcije za preprečevanje kriznih situacij na cestah in inšpekcijski nadzor nad prevoznostjo cest in cestno signalizacijo. Skratka, zagotavljajo prometno varnost vsem udeležencem v prometu.

Predsednik SPV pri SO Kamnik, Ivan Pristovnik je poudaril, da je posebna pozornost posvečena preventivnim družbenim odzivom na probleme, ki jih povzroča cestni promet ter seznaniti širše skupnosti s problemom varnosti cestnega prometa, vendar ne samo kot problemom ne-discipline, temveč kot problemom splošne politike do prometa, politike preventivnega delovanja in kot problemom politike neposrednega nadzorstva in represivnega ukrepanja družbenih institucij.

Kamniška košarica

Inflacija vsaj v enem primeru pozitivno vpliva na potrošnika: pred kupovanjem dobro pregleda cene enakih izdelkov pri različnih proizvajalcih in se šele nato odloči za nakup.

Zato smo se tudi v uredništvu pripravili na »spremenjene pogoje dela« in vam za začetek predstavljamo izbiro sadja in zelenjave v štirih naključno izbranih prodajalnah v naši občini in seveda cene za kilogram navedenega blaga.

SADJE:

din/kg	Borinci	Pri Korobaču	Pri Petru	Sadje
ananas	/	25.000	/	/
banane	8.000	8.000	6.885	7.000
grenivke	5.130	7.000	/	7.400
grozdje	3.000	3.500	2.500	3.000
hruške	2.500	3.500	3.000	3.000
jabolka	2.200	3.000	2.900	2.800
pomaranče	8.000	7.000	7.660	7.660

ZELENJAVA:

din/kg	Borinci	Pri Korobaču	Pri Petru	Sadje
česen	5.000	/	7.400	9.000
korenje	3.500	3.000	3.000	3.000
krompir	1.900	2.000	2.470	2.470
ohrovt	3.000	3.000	4.000	4.000
por	2.500	3.000	/	5.000
solata	8.000	7.000	7.000	7.000
zelje (glava)	2.000	3.000	2.500	3.500

Pa dober tek!

JANEZ BALANTIČ

SOLIDARNI BOMO KOS TUDI NARAVNI NESREČI

PRISPEVAJMO V SKLAD MESTNEGA MUZEJA IDRJA ZA SANACIJO PARTIZANSKE BOLNIŠNICE FRANJA CERKNO

ŠTRAČUNA: 52020-743-1146

Zakaj ste morali, draga mama, nam umreti, ko pa z vami je bilo tako lepo živeti! Odkar atihnil je vaš glas. Žalost, bolečina domujeta pri nas.

ZAHVALA

Ob nenadni, boleči izgubi naše ljubljene mame, stare mame, sestre, tašče in tete

ANTONIJE RINGER

Burjeve mame z Bakovnika 2

se iskreno zahvaljujemo vsem sorodnikom, sosedom in prijateljem, ki ste jo pospremili na njeni zadnji poti, darovali cvetje, nam ustno in pisno izrekli sožalje, nam stali ob strani in nas tolažili v težkih dneh. Posebna hvala za pomoč družinam Plahutnik, Vrhovnik in Pibernik, DE Stol za podarjena venca, Slovenjalesu Radomlje - DE Žaga za denarno pomoč in Kraljevim za podarjeni venec. Enaka zahvala gospodu župniku s Šutne in gospodu dekanu iz Komende za tako lepo opravljen pogrebni obred, tov. Modicu za lepe besede slovesa in pevcev za ganljivo zapete pesmi. Vsem še enkrat iskrena hvala.

Zalujoči: hčerka Tončka, sinovi Marjan, Tone, Marko, Lojze in Ivan z družinami, vnukinja Darja in Katja in drugo sorodstvo

Bakovnik, Duplica, Loke, Radomlje, Lenart, januar 1989

V 79. letu nas je po dolgotrajni boleznini zapustil dragi mož, oče, dedek, pradedek, brat, stric in svak

VLADO KOMAN

fotograf v pokoju

Najiskreneje se zahvaljujemo vsem, ki ste pisno in ustno izrazili sožalje, darovali cvetje in ga pospremili na zadnji poti. Hvala sosedom iz Aškerčeve ulice, govorniku, g. župniku, višji medicinski sestri Mariji Maljevi in osebju Gerontološke klinike v Trnovem za požrtvovalno zdravljenje in pomoč.

Zalujoči: žena Branka, hčerke Mira, Vera, Alenka in Dora z družinami ter ostalo sorodstvo

Kamnik, Komenda, Toronto, London, Ljubljana, Argentina, Reka, Zagreb, Mostar, februar 1989

ZAHVALA

Ob smrti našega ljubega moža in očeta

VINKA DOBNIKARJA

ravnatelja Osnovne šole Tomo Brejc v pokoju

se iskreno zahvaljujemo vsem, ki ste z nami sočustvovali, nam podarili cvetje in ga spremljali na zadnji poti. Posebej se zahvaljujemo sosedu Majdi Aupič za požrtvovalno pomoč med njegovo boleznijo, osebju UKC Ljubljana - oddelek za kirurgijo ožila in srca, govornikom Vuku Cmiljaniču, Francu Sikošku in Stanetu Simšiču za tople poslovilne besede. Lepo se zahvaljujemo družbenopolitičnim organizacijam občine Kamnik, pevcem pevskega zbora Solidarnost Kamnik in kamniški godbi. Vsem in vsakomur posebej še enkrat hvala.

Zalujoči: žena Ljudmila, sinova Vinko in Smiljan

Kamnik, januar 1989

ZAHVALA

V 75. letu nas je zapustil naš dragi mož, oče in dedek

FRANCE VIDERVOL

Od njega smo se poslovili in ga pospremili na zadnjo pot 1. februarja 1989 na kamniških Žalah

Iskreno se zahvaljujemo občinski skupščini in družbenopolitičnim organizacijam občine Kamnik, prijateljem, sosedom in znancem za pisno izražena sožalja, podarjena cvetje in številno udeležbo na pogrebu. Zahvalo izrekamo tudi dr. Heleni Istenič. Posebno toplo se zahvaljujemo govornikom - vsakomur posebej - Danilu Cerkeniku na žalni seji, predsednikoma Skupščine občine Kamnik Maksu Lavrinču in Skupščine občine Ribnica Francu Lapajnu ter prijatelju Milanu Tomažu za izbrane besede, s katerimi ste osvetlili delo, življenje in človeške vrline našega atija. Hvala pevcom Solidarnosti za ganljivo zapete pesmi, kamniškim godbenikom in praporščakom za zadnji pozdrav. Hvala vsem, ki ste cenili njegovo prizadevnost, skromnost in delo in ga kot takega ohranjate v lepem spominu.

Zalujoči vsi njegovi

Kamnik, februarja 1989

Na osnovi Odredbe o določitvi najvišjih cen

Izvršnega sveta občine Kamnik

ter sklepa razširjenega DS od 1. 2. 1989 veljajo naslednje nove cene komunalnih storitev:

- vodarina m ³ :	- gospodinjstvo	400.-
	- gospodarstvo	840.-
- kanalščina m ³ :	- gospodinjstvo	150.-
	- gospodarstvo	300.-
- odvoz smeti:	- gospodinjstvo	8.750.-
	- posl. prostor m ²	230.-
	- manipulativni prostor m ²	100.-

KOMUNALNO PODJETJE KAMNIK

SGP Gradbinec Kranj, Kranj, Nazorjeva 1

Na podlagi sklepa odbora za delovna razmerja TOZD Gradbena operativa Kamnik

objavljamo proste naloge in opravila

1. vodja obračunske enote I

2. 2 VK zidarja

3. 10 KV zidarjev

Pogoji:

pod 1. - višja ali srednja gradbena šola s 5-letnimi delovnimi izkušnjami in opravljenim strokovnim izpitom, organizacijske sposobnosti, sposobnost vodenja

pod 2. - poklicna gradbena šola s tečajem za VK in 3-letnimi delovnimi izkušnjami

pod 3. - poklicna gradbena šola s 3-letnimi delovnimi izkušnjami

Delovno razmerje bomo sklenili za nedoločen čas z dvo-mesečnim poskusnim delom.

Pisne vloge z dokazili o izobrazbi vložite v roku 8 dni po objavi na naslov: SGP Gradbinec Kranj, Nazorjeva 1.

Šestdesetletnica gasilskega društva Moste

Šestdeset let je za človeka dolgo obdobje, za nekatere kar celo življenje. Tudi za društvo je 60 let doba, ki ji je težko pogledati na začetek. Za 60-letnico gasilskega društva v Mostah pa smo to vendar napravili. Še danes je živih pet ustanovnih članov, ki so že krepki osemdesetletniki, vendar je v njih še pravi gasilski duh: tista dobra sosedstva in medvaščanska zavest, da je treba v sili sočloveku pomagati.

Še živeči ustanovni člani moščanskega gasilskega društva iz leta 1929 so Janez Kovterc, Ivan Gašperlin, Franc Kepic, Tone Plevel st. in Andrej Sivec st. Andrej Sivec je oče pisca tega sestavka in se tako očetu in sinu ni bilo težko pogovoriti.

Bilo je pred nekaj tedni. Pri Sivicu v Mostah smo se zbrali sedanjemu predsedniku gasilskega društva Moste Tone Plevel ml., Franc Ravnikar, Viktor Nograšek in Andrej Gašperlin. Za peč-

Moščani, ki jim je dano živeti osemdeset in več let; ljudje, ki so v začetku tega stoletja videli, da je treba pomagati sovaščanom v neusmiljeni bitki z ognjem in biti podnevi in ponoči v pripravljeno za humano delo dobili posebna priznanja, v imenu Most in okoliških vasi pa so se jim iz srca zahvalili vsi udeleženci zbora!

jo je sedel skoraj petinosemdesetletni Sivčev ata in v mislih pobrskal po davnih dogodkih, začeni z letom 1929. Ne morem drugače, da se ne bi še enkrat začudil spomnu svojega očeta, ki se je s tako lahkoto in točnostjo sprehal po šest in pet desetletij starih zadevah. S takim spominom se naša generacija ne more primerjati.

Komendsko gasilsko društvo je bilo ustanovljeno leta 1890 in je v primeru gašenja požarov v Mostah seveda nujno sodelovalo. Na pomoč je priskočilo tudi gasilsko društvo iz Kamnika in Mengša. Napredni takratni krajan, ki je tudi spadal v moščansko skupnost, je bil Franc Hočevar iz Žej, dober in napreden kmet, funkcionar in zastopnik Kmetijske družbe v Ljubljani. Bil je zelo spoštovan. Vedel je, da se mora domača okolica razviti tudi po gasilski plati.

Ustanovil je vaški odbor. Ustanovnih članov je bilo veliko,

iz Most, Žej in Suhadol kar 46, kar je še za današnje število prebivalcev in zavest visoka številka. Sestajali so se pri Pavlinu, v vaški gostilni in se dogovarjali za sprotne zadeve. Vedeli so, da tudi v bodoče požari ne bodo izostali. V spomnu so imeli dva požara iz najožje okolice, to je leta 1914 pri Kovarju v Mostah, ko je pogorela hiša, šupa in drugo gospodarsko poslopje in prav tako vsa dolsopja pri Barkejnu. Pri Micneku so se ognja komaj ubranili. Dvakrat je gorelo tudi pri Boštjanovcu. Takratni boj s požarom je bil zelo neenak, gasilci so vodo črpali z ročno brizgalno, pot do požarišča je bilo treba opraviti s konjsko vprego.

Ustanovni člani so se zavedali, da je bila še vedno velika večina gospodarskih poslopjij lesenih in ognju z ročnim črpanjem vode ne bodo kos. V Mostah so pobirali denar za motorno brizgalno in jo potem dobavili iz Avstrije. Končalo se je leto 1930. Gasilci so imeli še nove uniforme. V vasi so se našli spretni tehnični ljudje, ki so hitro osvojili osnovno znanje za rokovanje z motorno brizgalno. To so bili Ivan Rebolj - Jurka, Franc Obrulk - Micnek in Jože Kavčič - Košar. Proizvajalec zastopnik je posredoval potrebno znanje in prvič v zgodovini Most je ob Tunjici zapela domača motorna brizgalna. Seveda je bilo treba osvojiti tudi vse ostale gasilske veščine. Vaje so bile ob nedeljah popoldne, ko je bila pri kraju maša, »nafutrana« živina in pri kraju nedeljsko kosilo.

Gasilci so se tudi drugače radi postavili. Radi so oblekli uniforme in tako urejeni korakali po vasi. Učili so se imeli proti Sivčevim jelšam, to je na manjši vaški poti ob Tunjici, na severnem delu ob velikih noči, ko so tvorili svoj del procesije in z uniformami in mladeniški postavami

privabili marsikak dekliški pogled.

Na mestu sedanjega gasilskega doma Moste je bilo prano vaško zemljišče in speljana pot v Tunjico. Prostor sredi vasi, skupna last, je bil kot nalašč za gasilski namen. Treba je bilo shraniti gasilsko orodje, gasilski voz, motoriko in uniforme. Ustanovni člani in cela vaška soseska se je zavedala, da morajo imeti gasilske pripomočke vedno nared. Zopet so pričeli zbirati denar in material. Kar je pač kdo imel. Vsak lastnik gozda je dal po eno ali več smrek. Da je delo lažje teklo, je šel s svojimi konji v gozd. Delovne akcije so bile ob nedeljah in tudi druge dni, kadar je bilo več časa.

Gradnja doma je stekla. Zidarji so zidali neplačano, drugi so pomagali z vsemi močmi.

Leta 1931 je bil gasilski dom pod streho. Poseben prostor je bil namenjen gasilski opremi, so-

sednji pa za seje. Gasilci, tedaj fantje in moške v najlepših letih, so pridno vadili v gasilskih desetinah. Več deset let je zelo dobro obvladalo gasilske veščine, za prevoz sta bila vedno na voljo dva para konj. Če so bili slučajno eni na »furi«, ali preveč utrujeni, so bili pripravljene drugi.

Leta 1931 je zagorelo žito pri Krznarju na Mlaki. Pogorel je tudi kozolec, pod in šupa. Leta 1933 je neko noč zgorelo sedem stavb v Nasovčah. Neprediprav je kradel kokoši, prižgal je vžigalico in jo odvrge. Moščanski gasilci so bili tudi pri gašenju tega požara zelo aktivni. Skupaj z Vodičani in drugimi so rešili okoliške zgradbe. Potrebno si je predstavljati, da je bilo omenjeno požarišče v Nasovčah izredno zahtevno, vas se je tiščala skupaj, od okoliških vasi na je do Nasovč s konji nji divjajo.

(Drugi del prihodnjič!)
CIRIL SIVEC

Karate klub Kamnik

vpisuje nove člane, članice in pionirje. Vpis in informacije v telovadnici v Mekinjah vsako sredo in petek od 19. do 20. ure, do 8. marca 1989.

Treninji so prilagojeni za člane, ki želijo karate trenirati za lastno samoobrambo, ohranjanje zdravja in vitalnosti telesa, pa tudi za tiste, ki želijo tekmovali ali v raznih oblikah aktivno sodelovati v karateju. Poskusite, mogoče je karate ravno pravi šport za vas.

Program: karate, samoobramba, dihalna gimnastika, trening z nunchaku (palice), full - contact.

Organiziramo še letni seminar na morju in vrsto drugih seminarjev. Kvalitetne in zanimive treninge vodi s pomočniki Ivica Mršič, mojster karateja I. Dan.

VABILO

Planinsko društvo Kamnik vabi na srečanje z udeleženci vzpona na ČO-OJU (Tibet - Himalaja)

v petek, 24. 2. 1989, ob 18. uri v zg. sejni sobi na PD Kamnik. Srečanje bo spremljano z diapozitivi, udeleženci pa bodo tudi odgovarjali na postavljena vprašanja.

Ljubitelji alpinizma, naravnih lepot in gorskih vrhov vabljene v čim večjem številu.
PD Kamnik

Redna krvodajalska akcija

V Kamniku bo redna krvodajalska akcija od torka, 21. februarja do vključno petka, 24. februarja letos.

Odvzem krvi bo v Ljubljani na Zavodu za transfuzijo krvi v Štajmarjevi ulici.

Krvodajalstvo ima v Kamniku polno podporo. Mnogi krvodajalci podarjajo kri skoraj vsako leto, vedno pa prihajajo tudi novi. Lani se je prijavilo 1460 krvodajalcev, ki so darovali 610 litrov krvi.

Tudi za letošnje krvodajalsko akcijo bo organiziran poseben avtobusni prevoz in sicer:

V torek, 21. 2.

ob 6.30 za KO RK Križ, Komenda, Moste

ob 8.30 za šolski center Rudolfa Maistra Kamnik

V sredo, 22. 2.

ob 6.30 za KO RK Tunjice

ob 8.30 za KO RK Motnik, Špitalič

ob 9.00 za KO RK Zg. Tuhinj in Laze v Tuhinju

V četrtek, 23. 2.

ob 8.00 za KO RK Šmartno v Tuh. in Buč

ob 8.10 za KO RK Loke, Srednja vas, Sela,

ob 6.30 za KO RK Rakitovec, Pšajnovica

V petek, 24. 2.

ob 8.00 KO RK Črna, Kam. Bistrica, Godič

ob 8.20 Menina, Šmarca

Avtobusi RK bodo ustavljali na vseh postajah do Duplice, zato se krvodajalci iz delovnih in drugih organizacij lahko priključijo tem prevozom. RK prosi krvodajalce iz delovnih organizacij, da se porazdelijo na vse dni odvzema krvi, da ne bi prihajalo do zastojev in daljšega čakanja.

Rdeči križ Kamnik bo ob tej priliki zbral tudi prijave vseh tistih, ki bi želeli posmrtno darovati svoje organe za preživetje drugih, sorodnikov, znancev in vseh ostalih ljudi. Do sedaj se jih dobili posebne IZKAŽNICE.

Občinska organizacija Rdečega križa Kamnik pričakuje, da bo število krvodajalcev v letu 1989 doseglo raven iz preteklih let. RK vabi zdrave občane, da se krvodajalske akcije udeležijo in se jim za njihovo humano ravnanje že v naprej iskreno zahvaljuje. Prav tako RK pričakuje nove darovalce organov. Vsi, ki se bodo za to odločili, naj se prijavijo aktivistu RK v jedilnici Zavoda za transfuzijo, ostali občani pa lahko tudi na občinski organizaciji Rdečega križa v Kamniku, Maistrova ulica št. 2.

STANE SIMŠIČ

Ta daljna, magična dežela...

Pred dvema stoletjema so Angleži na vzhodni obali Avstralije ustanovili prve naselbine, kamor so pošiljali svoje kaznjence. V večini so bili to reveži, ki so jih zaprli in deportirali zaradi dolgov, ne pa zločinci. Ščasoma so postali svobodni in ustanovili so najbolj demokratično svetovno državo, kot se še danes radi pohvalijo. Sedaj se bo marsikdo vprašal, kakšno zvezo ima Kamnik s to daljno deželjo?

ga shoda skavtov. Ker so bili stroški potovanja precej visoki, nosil pa jih je vsak posameznik, je bilo v začetku za vse skupaj bolj malo zanimanja. Vendar je bila situacija precej drugačna, ko smo si pri JAT-u zagotovili dokaj ugoden popust. Vneto smo zbirali prijave in na dan odhoda se je na Brniku zbrala precej pisana družina tabornikov. Pridružili so se nam tudi slovenski skavti iz Trsta, ki delujejo v odre-

du Plavi val, in potovanje se je začelo. Zal nam jo je že v začetku zagodlo vreme, saj je gosta megla onemogočala vsakršno vzletanje in pristajanje letal. Zato smo se z avtobusi odpeljali v Beograd in od tam poleteli proti daljni Avstraliji. Na štiriindvajseturnem poletu smo pristali dvakrat, prvič na letališču Dubai, nato pa še v Singapuru. Končno smo pod seboj zagledali kopno in značilni zaliv, kar je pomenilo, da leži pod nami Melbourne. Po kratkem postanku in kar preveč pikolovski dezinfekciji letala in potnikov smo nadaljevali polet proti Sydneyu, kamor smo prispeli čez par uric. Končno smo začutili tla pod nogami in veselo pohiteli iz letala. Na letališču smo doživeli pravi val presenečenj. Najprej nas je pričakala vročina (okoli petintrideset stopinj v senci!), saj smo iz zime prileteli naravnost v poletje. Še večje in bolj prijetno presenečenje pa so nam pripravili naši izseljenci, ki so nas pričakali oblečeni v narodne noše, v rokah pa so nosili transparente z napisom SLOVENIA MOJA DEŽELA!

Tudi nageljni niso manjkali, tako da smo se počutili povsem domače. Ves teden dni smo bili gostje v klubu Triglav, kjer so nam rojaki nudili vse od hrane, prenočišč, pa do ogleda vseh znamenitosti Sydneya. Tako smo si ogledali prečudovito operno hišo, vse-

mogoče muzeje, mestno hišo, kitajsko mestno četrt, pa tudi okolico mesta.

V nekaj deset kilometrov oddaljene Modre planine prebivalce Sydneya še posebej rado zanese. Proč od mestnega vrveža in tisoč skrbi si lahko v miru ogledajo naravo in njene zanimivosti, kamor sodi prav gotovo kraj, imenovan Tri sestre (Three sisters).

Tu so po stari legendi tri sestre spremenjene v skalne gmote in čakajo na svojega rešitelja, ki jih bo rešil kamnitega oklepa. Seveda smo si tudi sami ogledali ta zanimivi kraj in prav z začudenjem opazovali, kako lepo je bila urejena okolica. Vsepopvod so bila postavljena odprta ognjišča na plin ali elektriko, kjer si obiskovalec brez vsakih problemov in skoraj brezplačno lahko pripravi hrano in pijačo. Nasploh so ta ognjišča ali barbecues, kot jim ljubkovalno pravijo domačini, na vsakem malce bolj obiskanem mestu in izletniški točki.

Da Avstralija praznuje svoj jubilej, smo lahko občutili tudi na lastni koži, saj smo tudi sami sodelovali v slovesni paradi po ulicah Sydneya. Več kot pet ur trajajoča prireditev, v kateri so sodelovali predstavniki vseh narodov, živečih v mestu, je bila prava pisanica barv kože, govoric in običajev.

Naši skopo odmerjeni dnevi za obisk in ogled Sydneya so se žal bližali koncu. S prijaznimi izseljenci smo skupaj preživelij najdaljšo noč v letu; si zaželeli vse najboljše ter se odpravili našemu cilju naproti.

(se nadaljuje)
Janez Balantič

Vabimo vas

na občni zbor Turističnega društva Kamnik, v torek, 28. februarja ob 18. uri nad Kavarno Veronika.

VOLILI BOMO NOV IZVRŠILNI ODBOR.

VABLJENI

Naši rojaki so nas prisrčno sprejeli...

Roko na srce, čisto neposredne povezave nima, vendar je marsikateri Kamničan v preteklosti odšel s trebuhom za kruhom prav v to deželo. Pa še zaradi enega vzroka pišemo o vsem skupaj: lani je bil tam shod skavtov z vsega sveta. Ta Jamboree, kot ga imenujejo skavti sami, so obiskali tudi slovenski taborniki. Med njimi ni bilo kamniških tabornikov, bil pa je naš sogovornik Matjaž Jamnik, ki živi v Kamniku, kot tabornik pa še vedno deluje v rodnem Šoštanjju v odredu Pusti grad.

Povabili smo ga, naj nam opiše, kaj vse se je dogajalo na skavtskem zletu. »Za začetek bom pojasnil nekaj splošnih stvari, ki se vsakemu skavtu ali taborniku zde same po sebi umevne, bralci pa zanje gotovo ne vedo. Jugoslavija ni v skavtski organizaciji, vendar smo od avstralskih prirediteljev prejeli povabilo, naj se kot opazovalci udeležimo šestnajstega svetovne-

Pred slovenskim domom Triglav v Sydneyu...